

Orosházi HARANGSZÓ

XXI. évfolyam 3. szám · 2014. ősz

Vissza a forráshoz

„... de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.” [Jn 4,14]

Hol fakad az a forrás? Merre is kell mennünk, hogy megtaláljuk? A vízért igyekvő samáriai asszony kérdése a déli forráságban nem egyszerűen az élet alapfeltételeként szolgáló víz kiapadhatatlan forrása után kutat. Az egész történet az élet valódi megújulásának, átformálódásának jézusi alternatívájáról szól. Alternatíváról, mely minden emberi igyekezettel, minden, Istennel nem számoló kísérlettel szemben igazi megújulást, életet teremt. A történet, a helyzet látszólag egyszerű: találkozz Jézussal, és ha találkozta veled, hallgass rá!

Már az alaptörténet situációja is képtelen: mekkora esélye van annak, hogy egy forró déli órában, a Garizim hegye alatt, Sikár városa mellett, egy kútnál egy életmódja miatt megvetett, kítaszított asszony víz-hordás közben a világ Megváltójával találkozzon? Emberi számítás szerint gyakorlatilag semekkora. Mégis megtörténik az esélytelen találkozás, hogy mindenki, aki az igazi életet kutató szándékkal, igyekezettel, törekvéssel keresi az Isten közelségét, jelenlétét, az elolvashassa, halhassa az evangéliumból: van megoldás. És mekkora arra az esély, hogy a meghallgatott szó valóban elindít a hallgatóban egy olyan folyamatot, ami életre szóló változást eredményez? Ebben a dologban sincsenek jobb kilátások: hangulat, életérzés, apróbb-nagyobb gondok, életszakaszt meghatározó kérdések,

már kialakított vagy maguktól megcsontosodott életelvek bármelyike érdektelenné tehet. A jézusi szó azonban mégis hat, pedig párbeszédünkben szó van vallásról, magánéletéről, egyéni elképzelésekről: a jézusi szónak személyessége, ereje, üzenete van. Ez a szó elevenen szólal meg kétezer év távlatából is, a János evangélista által egyszerűen megírt történet hallatán ma is a találkozás vonzásában vagyunk.

Az evangélium minden megszólalása egy újabb alkalma a Jézussal való találkozásnak, a rá figyelésnek, a tőle kapott élő víz befogadásának. Meg kell szólalnia az evangéliumnak, mert a találkozás alapfeltétele, hogy hallható, megismerhető legyen Isten szeretetének örömhíre. Ezért felbecsülhetetlen kincsünk a reformáció, mert amit Luther és a reformátorok egész küldetése elhozott a világ számára, az a mindenhol, minden körülmények között érthetően, tisztán megszólaló örömhír lehetősége. Számunkra természetes, hogy kézbe vehetjük a Bibliát, hogy anyanyelvünkön szól Isten igéje, természetes, hogy gyülekezetek élnek szerte a világban, és mi is egy gyülekezethez tartozhatunk. Azonban a reformáció idején és az azt megelőző hosszú évszázadokban ez nem volt így. A forrás elapadni látszott, a kereső emberek tömegeit sokszor az önhibájukon kívüli tudatlanságukat kihasználó, irányított vallásos ideológiával terelte az egyház mindenféle hatalmi, tekintélyépítő érdekek mentén.

Ezek az akadályok hullottak szét és tűntek el az evangélium szabad sodrása elől, amikor a reformáció új pünkösdsje visszaadta a világnak azt az örömet, hogy min-

denki megtapasztalhatja Istennek Jézus Krisztusban érthetővé, világossá vált szeretetét. Ennek az öt évszázada tartó új esélynek csodálatos gyümölcse a mi gyülekezetünk is. Kétszázhetven éves múltunk nem gátolhatja meg azt, hogy lássuk: a reformáció gyökeréből nőttünk fel és abból táplálkozunk ma is. Múltunk minden magyar, evangélikus, orosházi sajátosságával együtt szorosan egybefonódik a nagy wittenbergi fordulattal. Identitásunkat elsősorban az határozza meg, hogy visszakaptuk a Jézussal való találkozást, a rá hallgatás lehetőségét: ezért vagyunk evangélikusok.

Éppen ezért nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt sem, hogy nálunk is megvalósulhat az, ami egykor, egy forró déli órában, a Garizim hegye alatt, Sikár városa mellett, Jákob kútjánál. Csak most mi magunk lettünk forrássá, az élő víz forrásává, a kiapadhatatlan belső áradás megtapasztalásának helyévé, mert találkozási pont vagyunk: itt mindig lehet Jézussal találkozni és rá hallgatni. Nem véletlennek kell történnie, hogy éppen itt legyen a Mester, mert hirdett igéjében, a vele megélt közösségben itt van. Egy forrás pedig nem mérlegeli, hogy kell-e áradnia, nem mérlegeli, hogy hányan merítenek belőle, hogy megéri-e az erőfeszítése. A természet törvénye szerint a víz a felszínre tör és árad, életet teremtve maga körül.

A reformatori örökség elkötelezése tehát, hogy a nálunk felbuzgó élő víz minél több felől megközelíthető, hozzáférhető legyen. Alkalmaink sokasága, igyekezetünk mind többek mind több módon történő megszólítására nem öncélú tevékenység,

A döntés bátorsága

„... valamikor eljön az a pillanat, amikor meg kell hoznunk a döntést.”

Mit akarok? Régóta zakatoló dilemma, újra és újra visszatérő kérdés. Lelki gondozói beszélgetésekben is központi helyet foglal el. Mit akarsz? Ha a szívedre hallgatnál, hogyan döntenél? Mi alapján tudom meg, hogy ezen vagy azon az úton lesz-e Isten áldása?

Ezért vonzott Anselm Grün könyve, legfőképpen az alcíme: A döntés BÁTORSÁGA [kiemelés tőlem].

A szerző általam eddig olvasott művei irányadóak számomra. Biblialátása és egyértelmű, világos megfogalmazási módja garantálta azt, hogy a Bencés Kiadó által 2013-ban Pannonhalmán megjelentetett könyve érdekes esti olvasmány lesz. Pihentető, naplevezető olvasási élményt vártam, ehelyett felkavaró, átgondolandó sorokat olvastam, amelyek teljes odafigyelést igényeltek. Készítést éreztem, hogy újra és újra összevessem a felvetéseket saját tapasztalataimmal. Most ízelítőt adok a műből. Idézetek segítségével fogalmazom meg a könyv fő mondanivalóját, s remélem, e sorok olvasói kedvet kapnak ahhoz, hogy Anselm Grün művének 171 oldalát maguk is áttanulmányozzák.

Rögtön az elején, in medias res, felszólít: Válaszd az életet! „Dönthetünk, hogy sőhajtozunk-e, vagy változtatunk a dolgon, bosszankodunk vagy higgadtak maradunk.”... „Az élet választása nem csupán alapvető döntés... hanem állandó kihívás előtt állunk... ez azt is jelenti, hogy minden pillanatban Isten mellett döntsünk, olyan élet mellett, amely megfelel Isten akaratának.”

Kisebbségi döntések előtt állunk, toporgunk vagy toporzékolunk nap mint

nap. Ha jobbra indulok, nem ismerhetem meg, hogy balra mi van és fordítva. A szerző jókívánsága számomra valóra vált, biztatókat és javaslatokat kaptam, melyek irányadóak a megfontolás időszakában.

Saját tapasztalatom is, hogy „Jézus nem lehet kényelmesen, a karosszékéből szemlélni, és úgy folytatni tovább az életünket, mintha mi sem történt volna. Ha Jézus szavait olvassuk, azok felszólítanak, hogy... döntsünk az élet és a szeretet mellett.” Bárha minél több diák és felnőtt, gyülekezeti tisztviselő és diplomunkban megnyugodni vágyó érzékelné ezt a „döntéskényszert”. Ezen dolgozunk és ezért imádkozom.

Lukács evangéliuma alapján bontja ki a Biblia üzenetét a döntés témakörében. Zakariás és Mária alakját állítja szembe egymással, Simeon próféciáját emeli ki, Jézus megkísértését hozza elő, a názáreti prédikációt, valamint a boldogmondásokat láttatja az olvasóval más megvilágításban.

Alapvető, karakteres példa, magától értődően előkerül a választás témakörében Mária és Márta története. Magamra ismerem, amikor magam elé képzelem a szorgoskodó Mártát, akinek telve a keze, a szíve a gondoskodással, és eltéveszti az életben a helyes sorrend felállítását. Hányszor, de hányszor esünk ugyanebbe a csapdába? „Mária döntött, választott: inkább Jézusra figyel ahelyett, hogy felszolgálja... Ő előbb hallani akarta, mi mondanivalója van Jézusnak.”

„Mártához hasonlóan mi is gyakran elveszünk a sokféle teendőben, és hagyjuk, hogy azok felőröljenek minket, Mária viszont a jobbik részt választotta: az egyet, az egyé válást. Azáltal, hogy Jézusra figyelt, egyé vált az igével és önmagával. Bármit teszünk, mindig amaz egy mellett kellene döntenünk, amitől egyé válunk, amitől

kezet forrása Orosházának: az élő víz forrása.

Imádkozzunk és tegyünk azért, hogy egyre többen, egyre többet mérítsenek nálunk abból, ami életet, teljességet, örök életet jelent mindazoknak, akik odaülnek a Mester lábához és hallgatják őt!

ÖRDÖG ENDRE

összhangba kerülünk igazi lényegünkkel.” Megszólít, szívemhez szól ez az üzenet.

A döntés akadályait is sorra veszi:

– perfekcionizmus, tökéletességre törekvés;

– minden ajtót nyitva akarok hagyni, holott, ha kinyitok egy ajtót, ezzel másokat becsukok;

– félelem;

– hiányos apatapasztalat.

Ezután arra hív, hogy tanuljunk Jézustól. Két „zseniális”, ismert bibliai történetet hoz a döntéskényszeres helyzet isteni megoldására:

– „Szabad-e adót fizetni a császárnak?” – szegezik Jézusnak a kérdést az egyikben;

– a másik a házasságtörő asszony története, amelyben így szól meg Jézus: „Az vesse rá az első követ, aki bűntelen közületek!”.

A konkrét gyakorlatok ismertetése e cikk kereteit meghaladja.

A döntés és felelősség fejezetében három ismerős, újra-újra visszatérő isteni kérdést vet fel:

– Hol vagy?

– Hol vagy a testvéred?

– Kit küldjek? Ki megy el követségünkbe?

A következő témakör a döntésfajták oldaláról világítja meg részletesebben a helyzetet. Néhány ezek közül: életre szóló döntések, közös döntések, lelkiismereti döntés. „Amikor elgondolkodtam a döntés témájáról, és elolvastam a vonatkozó könyveket, egyre világosabbá vált számomra... hogy személyként mindig döntés előtt állok: Isten mellett vagy ellene, az élet mellett vagy ellene. Döntés nélkül nincs személy. Döntés nélkül nincs élet.”

Különleges és nagyon „hasznos” melléklete a könyvnek az a húsz ima, amelyek segítségként szolgálnak, és amelyeknek címei és alcímei eleve figyelemfelkeltőek: A sodródás ellen, A kesergés ellen, Adj nekem tartást! Konfliktusok esetén, Küldd el nekem a szeretet lelkét!

BÁTRAN vegyük hát kezünkbe ezt a könyvet, olvassuk, tanulmányozzuk, vitázzunk vele vagy egészítsük ki. Döntsük el, hogy keressük a minket megszólító személyes kérdésekre a választ magunkban, a Szentlélek segítségével. Gazdagító, hasznos útra hívom a kedves olvasót!

Szeretettel:

IHÁSZ BEATRIX
evangélikus lelkész

☞ vagy ahogyan nemrégiben egy interjúban dr. Beer Miklós váci püspök fogalmazott, nem egy „önszórakoztató egyházmodell”. Gyülekezeti életünk a forrás mind többeknek való megmutatása, hívogató és annak felkínálása, ami nem belőlünk fakad, de Isten csodája és elhívása miatt a mienk. A reformáció gyümölcse, az evangélikus gyüle-

Hitvallásosságunk

Az alaphangon megszólaló összhang

Az alábbi írás a Dunántúli Harangszó újság találkozáján elhangzott előadás szerkesztett szövege, amelynek alapja az előző munkaévben a tisztségviselői bibliaórán végigvett téma: „Egyház, gyülekezet az ágostai hitvallásban”.

A téma megszólaltatásához végig kell gondolnunk, hogy az egyház története során keletkezett, megszólalt hitvallásokból mit is vegyünk elő anélkül, hogy általánosságokban rekednénk, vagy éppen csak egy-egy apró részletét tudjuk felvillantani annak, hogy egy-egy közösség hogyan fogalmazta meg a maga számára az evangélium alaphangján megszólaló hitvallását, életének másodlagos zsinórmértékét. Persze a nagy egész és az apró részeket vizsgálatának is van létjogosultsága. A nagy, egyetemes hitvallások áttekintése megmutatja számunkra, hogy az alapvető bibliai igazságok hogyan jelennek meg az egyház kétezer éves vallástételében, láthatjuk belőlük, hogy miképpen őrzi Isten népe az evangélium alaphangjának és saját életének harmóniáját. Kiemelt tételek, egyes felekezeti sajátosságainak vagy egy tétel több felekezeti hitvallásban megjelenő formájának vizsgálata ugyanígy segítséget nyújthat abban, hogy az alaphang milyen módon határozza meg a hit egyes részleteiről szóló vallástételt.

Jelen téma kibontásában a kettő közötti utat választom, és egyházunk névadó hitvallását, az ágostai hitvallást hívom segítségül. Nem annak egészét, hanem azokat a tételeket állítom egymás mellé, amelyek az egyházzal, a gyülekezettel kapcsolatosak. Fontos látnunk azt, hogy az evangélium alapján megszólaló, identitásunkat jelentő vallástételünkben miképpen jelenítjük meg egyházunkat, gyülekezeteinket, az ige szolgálatát, az egyház rendjét, általában mindazt, amit evangélikus egyháznak nevezünk.

Alapvetésként ki kell mondanunk, hogy az evangélium egyszerűen megfogalmazható igazsága, Isten szeretetének kevés szóval elmondható jó híre – hasonlóan az ötezer ember megvendégelésének csodájá-

ban hallottakhoz – Jézus személyes valóságának és a Lélek munkájának erőterében végtelenül megsokszorozódó, mindenki számára kincset, gazdagságot jelentő valósággá válik. Ebben vesz részt tevékenyen Isten népe, amikor hirdeti az igét, és amikor ennek nyomán a keresztyén évszázadok, évezredek alatt, és a jelenben is ezrek és milliók számára lett és lesz az élet kenyerévé az evangélium. Ha csak az emberi oldala lenne meg ennek a szolgálatnak, kiégne, megüresedne, unalmassá válna az egyház tanúságtétele, de a Lélek ereje megsokszorozza, személyessé, frissé teszi az evangéliumot minden korban.

Mielőtt rátérnénk az ágostai hitvallás tételeire, a reformáció elindulásában meghatározó 95 tétel egyik nagyon fontos, ha nem a legfontosabb tételét még fel kell idéznünk. Ezt mondja a 62-es: „Az egyház kincse valójában az Isten dicsőségének és kegyelmének szent evangéliuma”. Ennek a tételnek az igazsága mind Luther, mind a többi reformátor számára olyan meghatározó módon válik a későbbi gondolkodás, teológia, reformáció alapjává, hogy minden erre épül, minden innen indul ki: hitvallásosságunk, identitásunk így kerül összhangba az alaphanggal, az evangéliummal. Névadó hitvallásunkra most éppen ezért úgy tekintünk, hogy arra összpontosítunk: mit mond rólunk, mint közösségről, mint Jézus körül, az Ő követésében járó gyüleke-

zetről, aki Őt akarja hallgatni, aki Tőle akarja kapni mindennapi kenyerét, testit és lelkit egyaránt. Mit jelent egyházi létünk? Van-e ennek szabadsága, kötöttsége, egysége, töredezettsége, mi a rendje, a realitása, ez élettere? Egyáltalán: hogyan valósul meg, hogy az egyház igazi kincse, az evangélium egyaránt táplálékunk és küldetésünk tárgya? A jelen magyar evangélikussága is – miközben jövőképet, stratégiát készít – tulajdonképpen ugyanezekkel a kérdésekkel szembesül, és igyekszik válaszokat adni általánosságban és a napi cselekvés szintjén.

Az ágostai hitvallásban öt tétel szerepel, ami konkrétan a gyülekezet, az egyház problematikáját tárgyalja. Az ötödik cikk az egyházi szolgálattal foglalkozik. Első helyre kerül, alapvető fontosságúvá válik az egyház kincse, az evangélium, ami nélkül nem indulhatunk, nem mozdulhatunk. A külső ige, a hirdetett, hallott ige nélkül hitre jutni akaró igyekezet elítélése világossá teszi: az ember önmagától, Isten segítségével nélkül nem tud változtatni Istennel való viszonyán. Kötöttsége, áldott megkötöttsége az egyháznak, hogy nem szolgálhat mással, csak az evangéliummal. Ugyanakkor ebben van az egyház szabadsága is: nincs rajtunk az a teher, hogy az evangélium akkor „működik jól”, ha mi jól működtetjük. Világosan áll előttünk: Ő – tudniillik Isten – támaszt hitet azokban, akik hall-

FELHÍVÁS

Értesítjük az urnafülke-tulajdonosokat, hogy az orosházi
Alvégi temető evangélikus részében található urnafalban
**a 2001. január 1. előtt váltott, lejárt váltású
és újra nem váltott fülkék 2014. október 31. után
kiürítésre és újraértékesítésre kerülnek,
ha addig nem történik meg a váltási idő meghosszabbítása.**

Orosházi Evangélikus Egyházközség

gatják az evangéliumot. Ezért eredményességünk felelőssége csak addig terhel bennünket, amíg az evangélium megszólaltatásának lehetőségeit keressük és használjuk a rendelkezésünkre álló eszközökkel. A szív elérése Isten csodája. Kööttségünk, az evangélium kizárólagos hirdetése, Isten Lelkének ígéretével és erejével végül is felzabádít szolgálatunk sokféleségére.

Továbbolvasva a hitvallást, a hetedik cikk következik. Ez arról szól, hogy az egyház időbeli és térbeli megmaradása, a látványos különbözőségek ellenére meglevő, alapvető egysége valódi kincsének, a mindenkit összekötő evangéliumnak köszönhető. A valódi egységet – és itt most nem feltétlenül az ökumenikus mozgalmakra, hanem a közösség belső egységére, békességére, a tagok egymás iránti felelősségére gondolok – csak az teszi lehetővé, ha az alaphangra építik fel azt, amit a közösségekben, a közösségért, illetve a kívülállókért, a világért tenni akarnak. Bármilyen furcsa: az alapra épített felépítmények nem választanak el, hanem annak bizonyosságát adják, hogy micsoda gazdagsággal jeleníthető meg a világban az evangélium igazsága.

Eddig úgy tűnik, hogy a hitvallás nem foglalkozik azzal, hogy más az elmélet és más a bűnnel terhelt ember igyekezetének realitása. A nyolcadik cikk azonban világossá teszi: az evangéliumi, reformátori gondolkodás számol a bűn rontásával Krisztus népe között is. Tisztában vagyunk azzal, hogy kegyelemre szoruló bűnösök-ként élünk, és minden igyekezetünk ellenére sem tudjuk teljesen tisztán megőrizni az egyházat. Isten népe képes szétszakadozni, képes eltávolodni a forrástól, képes rossz úton járni. De az is ennek az egyháznak a realitásához tartozik, hogy az ígének és a szentségnek az ereje nem az egyház hitelességében, hanem Krisztus rendelésében, valóságában van, és ha kell, az ment meg önmagunktól, hogy nem a magunkét hirdetjük, hanem a mindennél nagyobb, hatalmasabb Urat.

Nemcsak ez, hanem a tizennegyedik cikkben foglaltak is medret szabnak mindannak, ami az egyház életében folyik. Az elhívottak és felkészítettek nyilvános szolgálatának igénye sem önkényes, emberi gondolat: Jézusnak sem lett minden tanítványa a legbelsőbb köréhez tartozó, küldetéssel

felruházott apostol. Az evangéliumi történetekből ismert epizódok tudnak hívásról és küldésről. A szabadság, a belső egység munkálása a bűn realitásában nem nélkülözheti a rendet a tanítványok és a késői tanítványok, az egyház közösségében.

Mindehhez van egy életterünk, egy közege, amiben meg tudjuk élni az evangélium hirdetésének elkötelezését. A tizenötödik cikk az egyházi szokásokról olyan keretet ad, aminek tágitása vagy szűkítése mindig az evangélium meghatározottságából adódik. Történelmi, társadalmi, tradíciókból fakadó és személyes adottságaink, valamint az egyház igazi kincsének, az evangéliumnak befogadása és továbbadása szüntelenül olyan dinamikus viszonyban állnak egymással, amit mindig újra kell gondolni, újra kell értelmezni. Ehhez van az egyháznak a küldetésével összefüggő szabadsága, egysége, amelyet önmaga hibáival és erényeivel, jó rendre igyekezve él meg, de amit mindig az alaphangot először megszólaltató és ránk bízó Úr kegyelme tart meg és ad tovább nekünk – nemzedékről nemzedékre.

ÖRDÖG ENDRE

Cogito ergo sum XV.

A Nagy Terv – A Golgota után

I. A keresztség

Krisztus Urunk az utolsó vacsoránál, amikor a kelyhet a kezébe vette, hogy tanítványainak adja, ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, ez az új és örök szövetség az én véremmel! Ez az Új Szövetség maga a keresztyén vallás.

A Golgota után Krisztus Urunk meglátogatta tanítványait és követőit, akik félve és bezárkózva voltak jeruzsálemi szálláson, hogy meggyőzze őket feltámadásáról. Kérte, hogy maradjanak Jeruzsálemben, majd a bezárt ajtón át – úgy, ahogy jött – távozott. Később mennybemenetele előtt ismét meglátogatta tanítványait, és a következőt mondta nekik: „... *íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” [Mt 28,20] Ezek után a tanítványok szeme láttára felemeltetett, s mire azok felocsúdtak, nem látták többé. Krisztus evangéliumának terjesztése ezután Péter apostol által kezdődött meg azzal, hogy a jeruzsálemi

templomba ment, ahol Krisztus Urunk életéről, tanításairól tájékoztatta az ott lévőket. A bemenetelnél a már évek óta ott lévő sánta embert meggyógyította és talpra állította. Ez nagy feltűnést keltett. A jelenlévő papság akkor még nem mert tiltakozni Péter beszéde ellen, de később elfogták, bezárták, majd a vezetőség elé kísérték, megtiltva neki a további működést. Péter apostol azonban tovább folytatta térítőbeszédeit.

Krisztus Urunk tanítványainak irányítását a Szentlélek – mint a Föld ura és képviselője – azzal kezdte, hogy szentlelkével – kettős tüzes nyelvek formájában – a tanítványok lelkét megerősítette. Ez nagy zúgások közepette történt, amire a húsvéti ünnepekre ott lévő Jeruzsálem környéki népek, mintegy 18 nemzet tagjai – pártusoktól és médektől kezdve elámitákon át egészen az arabokig – megrémülve figyeltek. A felbátorodott tanítványok a jelenlévők között elkezdték Krisztus evangéliumának hirdetését. Ez azzal a csodával járt, hogy a

tanítványok beszédét minden nép fiai a saját nyelvükön hallhatták, nagy bámulatra.

Ez a tevékenység nem tartott sokáig, mert egyidejűleg összeült Jeruzsálemben a Nagy Tanács, és azon tanakodtak, hogy miképp tudnák megfékezni a kialakult helyzetet. A Tanácsból felállt egy férfi, Gamáliél, és a következőket mondta: „... *hagyjátok békén ezeket az embereket, és bocsássátok el őket. Mert ha emberektől való ez a szándék vagy ez a mozzanat, akkor megsemmisül; ha pedig Istentől való, akkor úgysem tudjátok megsemmisíteni őket.*” [ApCsel 5,38–39] Azok hallgattak rá, előhívták a tanítványokat, megverették őket, azután megparancsolták nekik, hogy ne szóljanak Jézus nevében. És azzal elbocsátották őket. Azok boldogan távoztak, mert méltónak bizonyultak arra, hogy gyalázatot szenvedjenek az Úr nevéért, és nem hagytak fel a napenkénti tanítással. Krisztus evangéliumának terjesztése egyre bővülő formában tovább

☞ folytatódott. Erről részletesebben olvashatunk a Biblia Apostolok cselekedetei fejezetében.

Ki kell emelnem István történetét, aki kegyelemmel és erővel telve nagy csodákat tett a nép között. A jelenlévők közül többen vitatkozni kezdtek vele, de nem tudták meggyőzni. Sőt, felháborodásukban fellátították a népet, s Istvánt a Nagy Tanács elé hurcolták. A tanács tagjai mérgükben a fogukat csikorgatták, majd kiűzték őt a városból és megkövezték. István látta az eget megnyílni, majd meghalt.

A tömegben ott volt egy Saul nevű ifjú rabbi, aki egyetértett István kivégzésével és elkezdte a keresztények üldözését, házról házra járva. Majd elment a főpaphoz, engedélyt kért tőle a keresztények összegyűjtésére, és elindult Damaszkuszba. Jeruzsálem vezetősége tehát mindent elkövetett, hogy megakadályozza Krisztus tanításának terjesztését.

Mindezeket látva Mennyei Atyánk utasította Krisztus Urunkat, hogy állítsa meg Sault a keresztények üldözésében. A damaszkuszi úton „... hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: »Saul, Saul, miért üldözöl engem?« Ő pedig megkérdezte: »Ki vagy, Uram?« Az így válaszolt: »Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.«” [ApCsel 9,3–6] A környezetében lévők csak a hangokat hallották és utána kézen fogva vezették be Damaszkusz városába. Saul három napig nem látott, nem evett, nem ivott. Volt Damaszkusz városában egy Anániás nevű hívő, akinek az Úristen Saullal kapcsolatban a következőket mondta „... választott eszközm ő, hogy elvigye a nevémet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé.” [ApCsel 9,15] Az Úr parancsára „... Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: »Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.«” [ApCsel 9,17] Ekkor „... újra látott; azután felkelt, és megkeresztelkedett, majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia.” [ApCsel 9,20] Damaszkuszból azonban menekülnie kellett, így visszatért Jeruzsálembe. Próbált a tanítványokhoz csatlakozni, de először nem hittek neki. Ekkor pártfogásba

vette Barnabás és elbeszélte, hogy mi történt vele. Ettől kezdve együtt járt-kelt velük és nyíltan szolt az Úr nevében. Pál és Barnabás térítési tevékenysége közben eljutott Antiókiába. Ott sikerrel terjesztették a zsidók és a pogányok között Krisztus evangéliumát. A pogányok között a hallottnak nagy népszerűsége volt, amit a zsidók felháborodva láttak, elteltek irigységgel, és káromolták Pál beszédét. Ekkor Pál ezt mondta „*Először nektek kellett hirdetnünk az Isten igéjét, mivel azonban ti elutasítjátok, és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme, a pogányokhoz fordulunk.*” [ApCsel 13,46] Ezzel vette kezdetét Krisztus Urunk evangéliumának terjesztése a pogányok között. Az Apostolok cselekedeteinek további részleteire nem térlek ki, mindenki megtalálhatja a saját Bibliájában.

Az azért megállapítható, hogy Krisztus Urunk tanítása nem a mózesi hitvallás megreformálására vonatkozott, mivel egy új és örök szövetség kezdődött az Úristennel ezáltal, mint ahogy az írásom kezdetén ezt említettem. Ebben a vonatkozásban különös figyelmet érdemel Pál apostol tevékenysége. Ő a Szentírás szerint a Földközi-tenger feletti területen Ciprustól Korinthoszig három missziót folytatott, azon kívül Athénben és Rómában is tevékenykedett. Ezen kívül, a Biblia szerint, folyamatos levelezésben volt az általa alapított gyülekezetekkel, melyeket szám szerint tizennégy esetben keresett fel. Ezeket a leveleket írásom terjedelmére való tekintettel részletezni nem tudom, de szintén megtalálhatók a Bibliában.

A kereszténység hitvallásának terjesztése nemcsak kezdetben, hanem hosszú években keresztül a pogányok között is sok akadályba ütközött, ám üldözések közepette is megállíthatatlan volt. Az üldözések között a legnagyobb az volt, amikor Néro császár parancsára felgyújtották Róma városát és a lakosság felháborodása miatt a császár ezt a tettét a keresztényekre fogta. Az összefogdosott keresztényeket a cirkuszi arénában kiéheztetett oroszlánokkal tépették szét. Elgondolható, mit végeztek ezek áldozataik között. A történelem megemlíti, hogy Néro császár megszemlélte az áldozatokat, és meglepetve az arcukon mosolyt látott. Szerintem a Szentlélek adott erőt ezeknek a szerencsétlen embereknek a vadállatok őrjöngésének elviseléséhez.

A kereszténység üldözése egészen Nagy Konstantin császár idejéig folyamatosan zajlott. Ő azonban a nikápoli csata előtt álmában tüzes keresztet látott, alatta „In hoc signo vinces.” (E jelben győzni fogsz.) felirattal. Űgy is történt. A győztes csata után a császár államvallássá tette a kereszténységet. Ezzel elkezdődött az új vallás akadálytalan terjesztése a Szentlélek munkálkodásának következtében, és tart jelen korunkban is. Ez abban mutatkozik meg, hogy a Szent Lélek arra alkalmas személyeket választ ki, akik hirdetői lesznek az Úristen igéinek és Krisztus Urunk tanításának. Ezek közül megemlítek néhányat: Loyolai Szent Ignác a jezsuita rend, Assisi Szent Ferenc a ferences rend, Szent Benedek a bencés rend, Szent Özséb a pálos rend alapítója. Meg kell említenem itt Szent István királyunkat, aki a magyar népet térítette keresztény vallásra. Valamint jelen korunkban Kalkuttai Boldog Teréz, II. János Pál (Karol Wojtyła) Böjte Csaba és még sokan mások.

Mindezek alapján megérthető a kereszténységnek – „a szeretet vallásának” – a lényege.

TÓTH SÁNDOR ISTVÁN
életének 94. évében

Fotóalbum

Dr. Szabó Sándor és dr. Csizmadia Irén
házasságkötése templomunkban.
Eskető lelkész: Fürst Ervin

(Orosháza, 1956) Beküldő: Győri Dani József

Hozz változást!

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges,
ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez,
mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul
a szakállra, Áron szakállára, amely leér
köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón
harmatja, amely leszáll a Sion hegyére.
Csak oda küld az ÚR áldást és életet
mindenkor.” [Zsolt 133]

Ismét összefog a város az ökumené jegyében. A felekezeti Tűzvonal Alapítvány szervezésében (<http://tuzvonalalapitvany.hu>) evangelizáció indul a történelmi egyházak és a helyi kisebb gyülekezetek bevonásával. A projekt első felvonása kevésbé látványos, ám a háttérben folyó munka már javában tart: városi szinten rajz- és fotópályázat került kiírásra, melyben bárki részt vehet nemre, életkorra, felekezetre való tekintet nélkül. A téma: „Jézus él és szeret téged!”. Ehhez kapcsolódóan bármilyen rajz, fénykép, montázs vagy egyéb alkotás beküldhető. A város óvodáiból és iskoláiból folyamatosan érkeznek a szebbnél szebb munkák, melyek az esztétikai élményen túl a gyerekek szívében és gondolataiban élő Isten szeretetéről tesznek tanúbizonyságot. A legszebb pályamunkák a beérkezést és zsűrizést követően kiállításra kerülnek a Petőfi Művelődési Központban.

Az evangelizáció csúcspontja, s egyben a kiállítás megnyitója október 18-án lesz. Hazai keresztény vendégművészek részvé-

telével (16 órai kezdettel) Gospel gálaestre várjuk vendégeinket. Az est során megszólal az Ige, valamint bemutatkozik a város új ökumenikus ének- és zenekara, amelyben evangélikus, baptista és pünkösdi testvérek énekelnek együtt Isten dicsőségéről. A szervezésben részt vesznek iskolánk diákjai is, akik a rendezvény folyamán kisebb-nagyobb segítői feladatokat látnak el.

hoz és megismerkedünk a testvéreinkkel, együtt imádkozunk, s ez nagyon jó. Ám megtapasztalni az együttműködés örömét, heteken, hónapokon át munkálkodni más vallású, ám Krisztusban ugyanúgy hívő drága testvéreinkkel egy közös cél érdekében, az valami egészen más. „Lakva ismerjük meg az ember” – mondják. De milyen jó, ha a megismerés új kapcsolatokat, ba-

A város életében páratlan projekt egyedisége az összefogásban rejlik. Sokféle kisebb-nagyobb gyülekezet van jelen Orosházán, amely többnyire éli a maga kis életét, elrejtözve a hideg kőfalak csigaházában. A hagyományos téli ökumenikus imahétén a történelmi egyházak kicsit kibújnak majd a megszokottságból: ellátogatunk egymás-

ráságokat szül, s az együtt dolgozás révén, kapcsolatainkban felismerjük önmagunkat is!

Éljük át együtt a találkozás örömét! Találkozunk október 18-án, 16 órakor a Petőfi Művelődési Központban!

BÁNKI-HORVÁTH GYÖRGY

BÁNKI-HORVÁTH GYÖRGY:

Újrakezdektem

Ó Uram, mit is mondhatnék Neked
Hisz' ismered egész életem
Mondd, jó felé visznek-e lábaim?
Elérem-e majd országod s az álmaim?

Szomorú őszi nap, minden csendes,
Szitáló esőben kismadár repdes.
Szívemben annyi emlék
Bár lerakhatnám múltam terhét!

Amikor nem látszik a cél, s szemembe fúj a szél
Ha üres bennem minden, és Kereszted erőtelensége

S ha elbuktam újra, és a hétköznapiak súlya
Mindent felemésztt bennem, mi szent és igaz volt

Jöhetnek újabb képek, gondolatok, szépek
Papok, szentbeszéddek, új elméletek

S ha a szívem kemény jégcsap, és a szavak már nem hatnak
Valami mégis maradt, egyet biztosan tudok...

Veled mindig újrakezdektem.
Veled mindig újrakezdektem.
Veled mindig újrakezdektem!

És a harcot soha fel nem adom.

Az I. világháború orosházi evangélikus halottai III.

Az orosháziakat elsősorban a békéscsabai 101-es, valamint a nagyváradai 4. honvéd gyalogezredbe sorozták. 1914 augusztus elején – a villámháborús győzelem reményében – Szerbia ellen indultak a katonák. Az első hetek tragikus hírei után a haditerv változott. A hónap végén a gyorsan bekövetkezett orosz támadás miatt már az északi frontra, a galíciai hadszíntérre robbogott a vonat. A Visztulától a Dnyeszterig 300 kilométeres csatamező alakult ki, ide vezényelték az orosháziakat is.

Kálmán Rezső orosházi lelkész 1925-ben megjelentette *Az orosházi evangélikus hősök emlékezete* című füzetét, amelyben 800 név szerepel. Ebből válogattuk ábécérendbe szedve a nagy háború első hónapjaiban elesettek névsorát. A 100 esztendeje életüket áldozó orosháziak emlékét őrizzük kegyelettel!

1914-BEN HALT HŐSI HALÁLT

- *Mecsery István* gyalogos, 101. gy. e.
19 éves, Plavenicza
Mecsery Lajos–Béres Erzsébet
- *Molnár Lajos* honvéd, 4. honvéd gy. e.
34 éves, Szerbia
Molnár Ferenc–Nagy Julianna
Felesége: Mislai Erzsébet
- *Molnár Lajos* gyalogos, 101. gy. e.
21 éves, Galícia
Molnár Péter–Daránszki Julianna
- *Molnár Sándor* tizedes, 4. honvéd gy. e.
25 éves, Munkács
Szülei nincsenek feljegyezve
- *Navota Antal* honvéd, 4. honvéd gy. e.
34 éves, Szerbia
Navota Mihály–Vági Katalin
Felesége: Németh Róza
- *Németh Ferenc* gyalogos, 101. gy. e.
28 éves, orosz harctér
Németh György–Pataki Mária
Felesége: Birkás Etel
- *Németh József* honvéd, 4. honvéd gy. e.
28 éves, Galícia
Németh Márton–Ágoston Mária
Felesége: Bokor Mária
- *Politzer József* gyalogos, 101. gy. e.

- 25 éves, Siljak (Szerbia)
Poltzer Mihály–Dénes Katalin
- *Pusztai Ádám* gyalogos, 101. gy. e.
32 éves, Szanok
Pusztai Albert–Szabó Mária
Felesége: Berke Julianna
- *Pusztai András* honvéd, 4. honvéd gy. e.
25 éves, orosz harctér
Pusztai András–Jandzsó Erzsébet
- *Pusztai Mihály* gyalogos, 101. gy. e.
27 éves, Koskocz
Pusztai István–Szabó Mária
- *Rajki Antal* gyalogos, 101. gy. e.
30 éves, orosz harctér
Rajki Antal–Varga Julianna
Felesége: Kovács Etel
- *Rajki József* gyalogos, 101. gy. e.
32 éves, Szerbia
Rajki András–Dinka Erzsébet
Felesége: Vágó Jusztina

- *Ravasz Ferenc* önkéntes tiz., 19. tüzér e.
37 éves, Ungvár
Ravasz Ferenc–Kovács Julianna
- *Septei Lajos* tüzér, 8. tüzér e.
22 éves, Orosháza
Septei János–Zalai Katalin
- *Séllei István* gyalogos, 101. gy. e.
27 éves, Grodina
Séllei István–Vecseri Katalin
- *Sin Antal* gyalogos, 101. gy. e.
28 éves, Sabác
Sin József–Horváth Róza
- *Sin József* gyalogos, 101. gy. e.
32 éves, orosz harctér
Sin István–Horváth Mária
Felesége: Varga Róza
- *Sinkó Antal* honvéd, 4. honvéd gy. e.
40 éves, Belgrád
Sinkó Antal–Göndös Zsuzsanna
Felesége: Csizmadia Etel
- *Sinkó György* gyalogos, 101. gy. e.
- 27 éves, Bécsújhely
Sinkó István–Csizmadia Julianna
- *Szabó Ádám* gyalogos, 101. gy. e.
23 éves, Siljak
Szabó Ádám–Fehér Julianna
- *Szabó András* honvéd, 4. honvéd gy. e.
33 éves, Munkács
Szabó István–Tóth Zsuzsanna
Felesége: Szita Julianna
- *Szabó György* gyalogos, 39. gy. e.
32 éves, orosz fogságban
Szabó Ádám–Kerekes Mária
Felesége: Gabnai Etel
- *Szabó János* honvéd, 4. honvéd gy. e.
30 éves, Zigorce
Szabó János–Balázs Róza
Felesége: Ádász Róza
- *Szabó Mihály* honvéd, 4. honvéd gy. e.
35 éves, Szerbia
Szabó Antal–Szendí-Horváth Julianna
Felesége: Gabnai Julianna
- *Szabó Pál* gyalogos, 101. gy. e.
31 éves, orosz harctér
Szabó Sámuel–Varga Éva
Felesége: Németh Mária
- *Szabó Pál* honvéd, 4. honvéd gy. e.
21 éves, ismeretlen helyen
Szabó Sándor–Vági Katalin
- *Szabó Péter* honvéd, 4. honvéd gy. e.
36 éves, Szabadka
Szabó Péter–Györgyi Erzsébet
Felesége: Kocsondi Németh Katalin
- *Szabó Sándor* gyalogos, 101. gy. e.
24 éves, Galícia
Szabó Sándor–Németh Katalin
- *Szatmáry Ferenc* főhadn., 11. honv. gy. e.
28 éves, Kulikov
Szülei nincsenek feljegyezve
- *Szemenyei György* tizedes, 101. gy. e.
31 éves, Baligrád (Galícia)
Szemenyei György–Kovács Erzsébet
Felesége: Bódai Julianna
- *Szendí-Horváth Lajos* gyal., 101. gy. e.
26 éves, Ungvár
Szendí-Horváth Mihály–Tóth Zsuzsanna
Felesége: Ilovszky Julianna

KOSZORÚS OSZKÁR

(Folytatása következik...)

Levéltárunk kincseiből VIII.

Az 1836-os Canonica Visitatio (folytatás)

Pünkösdi lapszámunkban a püspöklátogatás jegyzőkönyvének első részletét közöltük. Ebben röviden ismertették az egyházközség történetét, a lélekszámot, a templom építését. Szóltak a templom berendezéséről, az orgonáról, az egyházközség kegytárgyairól, a toronyban lévő harangokról, a levéltárról. Külön fejezetben sorolták fel az egyházközség jövedelmeit, illetve ezek kezeléséről is számot adtak. Érdekes, hogy a szomszédos csabai gyülekezetnél 1742-ben, 1798-ban, 1810-ben és 1816-ban is volt püspöklátogatás, nálunk azonban először csak 1836-ban, amikor Szeberényi János látogatott Orosházára. Olvassuk tovább a Szabó Ádám által latinból átültetett jegyzőkönyvet!

9.) A temető. A falun kívül van, körülkerített, elég tágas, de csak egy van belőle. A lekaszált fű egy része a halottvívőnek, a másik az egyházközségnek jut, amely a növekedési idő felében minden évben eladja.

10.) Kültérületek (filiák). Kettő van, Kisszentornya (Bán- vagy Bánomfalva) és Kisszénás, ahol az igen emberséges és istenfélő Győri Imre tanító lakik, aki a Seniorátus felhatalmazásából szokta vezetni az istentiszteletet és az iskolában vasárnaponként, ünnepnapokon és hétköznapokon az újszülötteket kereszteli, a halottakat eltemeti. Mivel az anyaegyházbeli lelkészség itt semmiféle hivatalt nem tölt be, semmit nem fizetnek neki, sem fizetési kötelezettsége nincs a kültérületek (filiák) részéről.

II. főpont. Az egyházközség vezetése. Nincs inspektor (felügyelő), de majdnem ugyanilyen feladatot lát el ugyanilyen jogoknak örvend a kurátor (gondnok), akit az egyházközség a helyi gyűlésen szokott kiválasztani és hivatalába helyezni. Jelenleg a már másodjára megválasztott Csizmadia András tölti be ezt a tisztséget, egy kiváló, buzgó, az ügyvitelben pontos, munkakörének minden területén járatos férfiú. A helyi gyűlésen jelentésben számolnak be a dolgok és körülmények helyzetéről. Őrlésre a malomból kap 12 köből búzát és 20 forintot a pénztárból. Két templomfelügyelő van: Sonkolyos István és Holecska János, akik ugyanazokat a feladatokat látják el,

mint más egyházközségekben szokás. A jövedelmük 6 forint értékű élelmiszert tesz ki. A presbitérium 14 tagot számlál. A feladataik ugyanazok, mint más egyházközségekben.

III. főpont. Az egyházközség belső helyzete. A templomlátogatási buzgalom egyedülálló. Tagadhatatlan – a szükség törvényt bont –, hogy vasárnapokon néha a földelken és a kunyhókban, különösen a termés betakarítása idején még este felé is dolgoznak a mezei munkások, de ez így van általában a közeli területeken, nemcsak nálunk, de mindenki másnál is. Szántóföldön dolgozni vasárnap az ember szégyenére szolgál, sőt, akit az éjszaka is ott ér, a kialakult helyzet miatt néha még sátrat is szokott verni. Hogy ezek az istentisztelettől való elszakást vagy az istentisztelet nyilvános semmibevevését vagy az Úrvacsorától való vonakodást jelentenének, az nem igaz. A szülők szorgalmasan küldik gyermekeiket az iskolába. A Biblián, az otthoni énekeskönyvön kívül szinte semmi újatosságra alkalmas könyv nincs a nép számára, sőt buzgalom vagy vágy sincs bennük ilyen beszerzésére. A szokásaik tiszták és becsületesek. A különböző területekről jött emberek ilyen mértékű összekeveredése esetén nem lenne csoda, ha néha kicsapongások történnének, de most Orosházán senki sincs a közbörtönben. Elkülönülten kevesen élnek. Házasságon kívül, folyó évben csak ketten születtek. Általánosan elterjedt vallási meggyőződésükhez tartozik, hogy bizonyos imádságokkal gyógyíthatják a betegeket és látni lehet lebetegedett embereket, hogy buzgón végeznek mindenféle jócselekedeteket. Ezt tanúsítja a templom, az iskolák és a többi épület, amelyeket az egyházközség tagjainak felajánlásából építettek.

IV. főpont. Isten igéjének szolgálata (igehirdetés). Az egyházközségnek két lelkésze van: az egyik Szigethy János, aki 1817 óta tölti be ezt a hivatalt. Tiszaföldváron, Heves megyében született 1777. július 28-án, apja Szigethy János, anyja Sztchlo Judit. Elemi tanulmányait Aszódon, Ikladon, Szarvason végezte, aztán Neosoliumba (Besztercebánya), onnan Sopronba, majd Jénába ment. Hazatérve 9 hónapot egy le-

ányiskolában dolgozott, azután a tekintetes Szirmay András úr birtokán két és fél évet töltött. Lelkipásztori állomásai voltak: Rozsnyó, ahol három, Kistapolca, ahol két évet töltött, Acsa, ahol egyedül a szláv nyelvnek szentelte magát, végül most Orosházán a huszadik éve szolgálja Isten akaratából az Urat.

Mikolay István az 1823-as évtől tölti be lelkészi hivatalát. Cegléden, Pest megyében született 1791. április 18-án, apja Mikolay István, anyja Laukó Zsuzsanna. Elemi és humán tanulmányait odahaza elvégezve a mezőberényi gimnáziumban filozófiát, Pozsonyban teológiát tanult, majd három évet a tekintetes Prónay Antal úr udvarában töltött Kiszellőn, mint az ő gyermekeinek oktatója, majd egy évet a jénai egyetemen tanult. Utána az igen jeles Prónay Simon úr fiának oktatásában vett részt, majd a szent köteleiséget elfogadva, mint meghívott munkatárs dolgozott a tiszteletreméltó Tessedik Sámuel úrnál a szarvasi egyházközségben két évig és kilenc hónapig. Ezután mint rendes lelkész a tápiószentmártoni egyházközségben, majd az Úristen akaratából itt, az 1823-as évtől kezdve az Úr szőlőskertjében serényen és erőteljesen tölti be hivatalát a lelkek gondozójaként.

1.) A szent köteleiségek végrehajtása. Sosem hiányoznak (a lelkészek) a betegek meglátogatásánál, de egyébként is, a körülményektől függően el szoktak menni a betegekhez. Békében élnek az egyházközséggel. Igehirdetéseiket előre leírják, azokat felolvassák a kéziratból, de nem szolgálai módon függve attól, hanem inkább szabadon. A textust úgy változtatják, hogy egyik évben az evangéliumokból, a másikban a levelekből felváltva állítanak össze prédikációkat. A dicséretben mindig erényesen buzgók, a legelterjedtebb bűnökről való lebeszélésen lelkiismeretesen és méltó munkával fáradoznak.

(Folytatása következik...)

KOSZORÚS OSZKÁR

Kedves Olvasók!

Az alábbi felhívást – minden lehetséges eszközt felhasználva – az ország valamennyi evangélikus gyülekezetébe eljuttattuk, meghívásul azoknak, akik már régen elszármaztak Orosházáról. Természetesen az orosháziaknak is szól, így ezzel a felhívással szeretettel hívunk és várunk mindenkit.

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség 2014. november 2-án (vasárnap), a 10 órai istentisztelet után az I. világháború kitörésének 100. évfordulója évében megemlékezik az evangélikus áldozatokról.

Templomunk emléktábláin 800 név szerepel: kettétört életek, akik emberi sorsok, családok, közösségek visszahozhatatlan veszteségei.

A leszármazottak, az emlékezők azonban nemcsak a városban élnek, hanem nagyon sokan szerte az ország más tájain, sőt határainkon túl is. A 20. század közepén a diktatúra az addig virágzó paraszti-polgári létforma és tanyavilág szétverésével ezeket kényszerített otthona és gyülekezete elhagyására. Őket és utódaikat hívjuk és várjuk közös emlékezésre, imádságra a szomorú évforduló kapcsán, de évtizedek távlatából már személyesen nem tudjuk hívogatni őket. Ezért tesszük közzé meghívásunkat közösségi, gyülekezeti hirdetések, hírlevelek, helyi és országos internetes oldalak segítségével.

Minden, a családjában háborús veszteséget szenvedett egykori orosházi, orosházi kötődésű testvérünket szeretettel várjuk, hogy imádsággal, igével és a közösség megélésével gyógyulhassanak a fájdalmak és formálódjon a békés jövő.

Bárkinek további információra, tájékoztatásra van szüksége, vagy csak egyszerűen jövetelét szeretné jelezni, éljen az alábbi lehetőségek valamelyikével. Erős vár a mi Istenünk!

Lelkészi Hivatalunk telefonszáma: 06 68 412 402

E-mail címünk: oroshaza@lutheran.hu vagy endre.ordog@lutheran.hu

ÖRDÖG ENDRE
igazgatólelkész

Orosháza ceruzahegyen

Balogh Örsé 100 alkotása között Orosháza templomai, középületei, városképi jelentőségű polgári házai, illetve az evangélikus egyházhoz kötődő épületek is szerepelnek. Tíz, evangélikus egyházi épületet ábrázoló grafikája közül eddig öt jelent meg az Orosházi Harangszó hasábjain.

A megörökített iskolaépületek közül négy ma már más célokat szolgál. A most közlésre kerülő is közéjük tartozik.

Központi iskola (volt evangélikus elemi népiskola)

Jelenlegi funkciója: a Magyar Ökumenikus Segélyszervezet Családok Átmeneti Otthona. Épült: 1904-ben.

Tervezte és építette: Süle Pál és Fia, Orosháza.

Helye, címe: Meszes-kisköz (1926 óta Mikszáth Kálmán u. 2.)

Akit kortársai példaképnek tekintettek

Molnár Imre (1877–1931)

A Veszprém megyei Dabrányban született 1877. november 5-én. Iskoláit szülőfalujában, majd Sopronban végezte, ahol iskolatársa volt a későbbi Kapi püspöknek. Bokodon volt először tanító.

Orosházára 1898-ban jött, s haláláig mint kántortanító itt működött. Kiváló pedagógus, a gyermeklélek nagy ismerője, szeretetteljes nevelője volt. Lelkiismeretes tanítóskodása mellett élénk irodalmi tevékenységet fejtett ki. Az Orosházi Evangélikusok Lapjának szorgalmas munkatársa volt, három évig pedig szerkesztője az Orosházi Közlönynek.

Mint kiváló tanítót a Bányai Egyházkerület Zsedényi-díjjal tüntette ki. Nyolc éven át volt jegyzője evangélikus egyházunknak. A Békési Evangélikus Egyházmegyei Tanítóegyesület pedig alelnökkévé választotta.

A világháborúban 1915. január havától 1916-ig az orosz és olasz fronton teljesített katonai szolgálatot, s úgy a háborúban, mint a román megszállás alatt élete veszélyeztetésével is mindig tanújelét adta igaz hazafiságának. 1922-ben kötött házasságot Podsztreren Julianna tanítónővel, akivel mindvégig boldog házasságban éltek.

Molnár István tanító Heine-dalokat is fordított, emellett kiváló iskolai tankönyveket írt, így például „A keresztyén egyház rövid története”, majd pedig „Az orosházi evang. egyház rövid története” című

Ezrekre menő gyászoló közönség kísérte utolsó útjára Molnár Imre igazgató-tanítót

Búcsúztatása 1931. február 11-én, szerdán 3 órakor volt a központi (Mikszáth Kálmán utcai) evangélikus iskolánál.

Az a szeretet, tisztelet, melyet Molnár Imre igazgató-tanító 31 évi orosházi működése alatt vívott ki, impozáns módon nyilvánult meg végbement temetésén. Molnár Imre koporsója köré ezrekre menő gyászoló közönség sereglett, s kevés embert temettek el Orosházán a részvétnek ilyen általános, őszinte megnyilatkozása mellett.

A temetésen megjelentek a hatóságok, egyesületek képviselői. Az Ipartestület és a Polgári Olvasókör testületileg vett részt. Az evangélikus lelkészek közül, mint Molnár Imre régi barátai, eljöttek: Russ Zoltán (Gádoros), Bartos Pál egyházmegyei tanfelügyelő (Szarvas), Zoltán Emil (Nagyszénás), Csermák Elemér (Szentetornya) és Jancsó András (Kardoskút).

Délután fél három órakor kezdődött a gyászszertartás a Császár-kisközi halottasháznál, ahol Horémusz Pál evangélikus lelkész mondott megható, szép imát, majd a halottat átszállították a Mikszáth Kálmán utcai, központi evangélikus iskola udvarára, melyet teljesen betöltött a résztvevők sokasága. Az Orosházi Dalárda megkapóan szép gyászéneke után Kovács Andor esperes, kormányfőtanácsos foglalta gyönyörű imába az elköltözött Molnár Imre emléket, ki hűséges fia volt egyháznak, büszkesége a tanítótestületnek.

Ezt követően Kálmán Rezső evangéli-

kus lelkész magas szárnyalású búcsúbeszédében jellemezte Molnár Imrét, „... kinek koporsója megmagyarázza nekünk az élet célját, mely nem lehet más, mint a szolgálát, Isten akaratának a teljesítése. Az ő becsületes munkálkodásban töltött életét két eszme világította be: szolgált, hogy Isten akaratát teljesítse és szolgált egész szívvel magyar hazája érdekében. Váratlanul, hirtelen tűnt el az életből, mint egy üstökös csillag, nem hagyott időt arra sem, hogy legjobb barátai még beszélhessenek vele, elbúcsúzzanak tőle. Most viszszaadta lelkét teremtőjének, szülőfalujából hoztak földet feje alá, hogy boldogabb legyen örökpihenése.”

Majd megható hangon búcsúztatta el Kálmán Rezső az elhunytat hitvesétől, testvéreitől, rokonságától, az egyháztól, tanítótestülettől, jó barátaitól. Az Orosházi Dalárda éneke után megindult a gyászmenet a temetőbe, ahol Bartos Pál szarvasi evangélikus lelkész, Jánovszky György szarvasi tanító és ifj. Zatykó Mihály orosházi evangélikus tanító megható szavakban búcsúztak el Molnár Imrétől.

Az őszinte részvétnek, mely Molnár Imre koporsójánál nyilvánult, egyik szívbemarkoló jelensége volt a sír körül felsorakozott kis tanítványainak zokogása. Gyermekkönnyek záporában szállott korai sírjába a nemes lelkű, derék magyar tanító, kinek emlékezetét hálásan fogja őrizni az orosházi evangélikus egyház és tanítótestület és számtalan jó ismerőse. Béke poraira!

Molnár Imre testben-lélekben kiegyensúlyozott, harmonikus ember volt. Mindig egyenes úton járt, hozzá soha gáncs, rossz akarat nem férközhetett, s szűkebb baráti körében maga volt a biztonság, megbízhatóság példaképe. Olyan embernek ismerték, aki bölcs életrendet tartott. A családi élet, a kötelességteljesítés, a kilengés nélküli

szérszórakozás okos beosztása mellett azt hitték róla, hogy akár száz évig is él. 1931-ben bekövetkezett hirtelen halálával mélységes gyászban hagyta feleségét, egész rokonságát, egyházát, tanítótársait, barátait.

A korabeli sajtó bőséges teret szentelt a tragikus hirtelenséggel távozott kiváló tanító

Fotóalbum

E címmel egy sorozatot indítottunk. Várjuk mindazok jelentkezését, akik egy-egy régóta őrzött fotójukat szívesen közzétenék lapunkban. Olyan, a 19. és 20. században készült fényképekre gondolunk, melyek evangélikus egyházközségünkhöz vagy a leányegházakhoz kapcsolódnak. Lehetnek régi orosházi evangélikus iskolai fotók, konfirmációról, esküvőről, temetésről készült felvételek. Ábrázolhatják templomunkat, egykori iskoláinkat, egyházi épületeinket. Örömlénk annak is, ha eddig ismeretlen képeket kapnánk régi egyházi alkalmokról, lelkészeinkről, tanítóinkról és más tisztségve-

lőinkről. Fontos annak pontosítása, hogy kit vagy mit ábrázol a beadott felvétel, hol és mikor készült. Feltüntetjük a fotó tulajdonosának nevét és (ha tudjuk) a fotográfusét is.

Kérjük Olvasóinkat, hogy a lelkészi hivatalba, Csehi József hivatalvezetőhöz (Orosháza, Thék E. u. 2.) juttassanak el, válogatás után, egy jól másolható érdekes fényképet. Most pedig gyönyörködjünk a régi felvételekben!

☞ tó emlékének. Megírták, hogy Molnár Imre napokkal korábban betegedett meg influenzában, majd tüdőgyulladást kapott, mely 1931. február 9-én este hirtelen végzetesre fordult. Döbbenetesen hatott és képtelenségnek látszott a hír, hogy megszo- kott, meleg baráti összejövetel helyett barátainak most búcsúzni kell tőle.

2011-ben a településalapítási ünnep keretében templomunk kertjében emléktáblán megörökített elődeinkről április 17-én emlékeztünk meg: Gyöngyösi Vilmos lelkésztől (1915–1995) és Molnár Imre (1877–1931) tanítóról. Az emléktáblák avatásával egybekötött megemlékezést Koszorús Oszkár egyházmegyei felügyelő, helytörténész tartotta.

VERASZTÓ ANTAL

A Katona utcai evangélikus iskola I. és II. osztályos tanulói Darók József tanítóval és feleségével (Orosháza, 1947) Beküldő: Trink Gizella

Molnár Imre síremléke az Alvégi temetőben

Konfirmandusok Füster Ervin igazgatólelkésszel (Orosháza, 1946) Beküldő: dr. Fehér Dezső, Budapest

A szarajevói evangélikusság 1914 előtt

L evéltárunk 19. századi iratait tanulmányozva egy 20 oldalas füzet került a kezembe. Címe: *A sarajevói ágost. és helv. hitvallású evangélikus egyházközség megalapításának története*. A magyar nyelvű kiadvány 1898-ban látott napvilágot Békéscsabán, a Corvina nyomdában.

Ma sokat hallunk, olvasunk Szarajevóról, Bosznia-Hercegovina fővárosáról. Azt mindnyájan tudjuk, hogy 1914. június 28-án Ferenc Ferdinánd főherceget, a monarchia trónörökösét és feleségét itt gyilkolták meg. A merénylet következtében tört ki az I. világháború.

Az egykor odatelepedő, ott élt evangélikusokról szinte semmit nem tudunk. A két tartomány 1878-ig török fennhatóság alatt állt, majd a török birodalom összeroppanása után az Osztrák–Magyar Monarchia csapatai szállták meg (okkupálták). A muszlimok, a pravoszláv szerbek, s a római katolikusok mellett evangélikusok is érkeztek a vidékre.

A szarajevói evangélikusok 1885-ben tartották első összejövetelüket, azzal a nem titkolt céllal, hogy idővel önálló egyházközséget hozzanak létre. Nem hallgathatták Isten ígését, nem keresztelheték gyermekeiket saját vallásuk szerint, a konfirmáció és az esküvő is csak akkor volt megtartható, amikor évente egyszer evangélikus tá-

bori lelkész érkezett a városba. Halottaikat csak a görögkeleti metropolita és a hadsereg-parancsnokság szívesége folytán – pap és tanító szolgálata nélkül – lehetett elhantolniuk.

A gyülekezet megalakulására Schäfer János Lajos lelkész vezetésével 1893. január 29-én kerülhetett sor. Tekintélyes, főként német származású emberek álltak a jó ügy mellé: báró Cnobloch kataszteri főfelügyelő, Ballif Fülöp műszaki tanácsos, Abt mérnök, Wohlgemuth építész, Schumann Richárd fogorvos, Hoffmann erdőtanácsos, Lexow Adolf műgépész. Rövid idő alatt 400 lelket számlált a gyülekezet, s a vallás-oktatást igénylő gyermekek száma is elérte a negyvenet. Az elsősorban katonákból, hivatalnokokból, kereskedőkből, iparosokból álló buzgó gyülekezet áldozatkészsége mellett a kormányzóság jóindulatú támogatását is elnyerte. Schäfer lelkész beiktatása után Ulreich Sándort tanítónak választották.

A maroknyi gyülekezet méltatlan állapotát tükrözi, hogy a vasárnap délelőtti istentiszteleteiket egy vendéglőben tartották, ahol előző éjjel még ettek, ittak, táncoltak, cigarettáztak, s a bor és füstszag zavarta az áhítatot.

A kis füzet szerint a Boszniában élő protestánsok száma 4000 fő volt. Ezekből mintegy 1500 lélek a tuzlai kerületben élt, ahol a Ferenc József-földi telepések és a Banja Luka-i filia hívei laktak. Banja Lukán 1000 protestáns élt, míg a fennmaradó 1500 lélek elszórtan lakta a tartományt.

A gyülekezeti névsorban magyar családneveket is (keresztneveket alig) találtunk: Fábry számvizsgáló, Farkas cipézmester, Kürti asztalosmester, Németh szabómester, Pecséthy urasági kocsis, Szilágyi cipézmester, dr. Zsilinszky Lajos kormánytisztviselő.

A létszámában szépen gyarapodó gyülekezet legnagyobb terve az volt, hogy templomot építsenek. A kormány a templom és a parókia építéséhez telket ajándékozott az egyházközségnek, emellett tetemes pénzüsszeggel járult hozzá ennek megvalósításához. Létrehozták a templomalapot. 1894-ben már 700 forintot gyűjtöttek össze. A magyar királyi belügyminisztériumtól is megkapták a gyűjtési engedélyt. Kérőleve-

leket fogalmaztak és küldtek szét az egyházközségeknek (egy ilyen jutott el Orosházára is).

A Veres József esperes által Orosházán szerkesztett és kiadott *Evangélikus Egyház és Iskola* című lapból arról értesülhetünk, hogy 1899. november 19-én szentelték fel a szarajevói evangélikus templomot Schäfer szarajevói, Gustav Heinrich Zwerne-mann Banja Luka-i és Klein Ferenc József-földi lelkészek szolgálatával. Az ünnepélyen a helyi polgári és katonai hatóságok, s a külföldi konzulok mellett az ország minden részéből érkezők együtt örvendeztek a szarajevói evangélikusokkal.

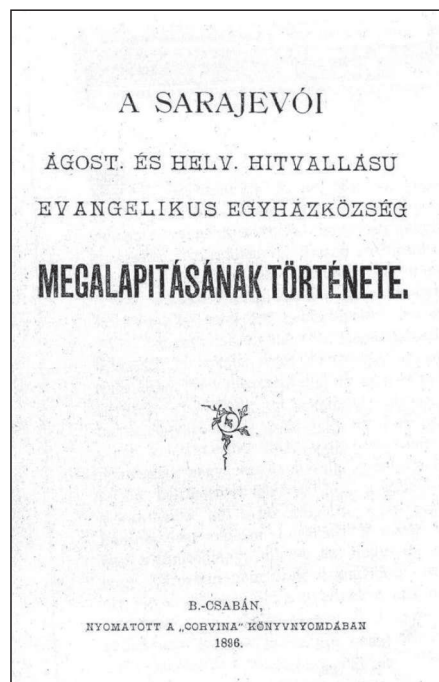
Az 1878-ban megszállt, de sem Ausztriához, sem Magyarországhoz nem tartozó Bosznia-Hercegovinát a 30 éves szerződés lejárta után 1908-ban a monarchiához csatolták (annektálták).

Lackner Pál Sámuel disszertációjából idézem az 1910-es népszámlálási adatokat. Ezek szerint 6342 fő protestáns élt a tartományban, 5884 evangélikus és 488 református (Szarajevó: 677, Tuzla: 2187, Banja Luka: 2828, Bihács: 75, Travnik: 429, Mostar: 146 fő). Szarajevó város lélekszáma ugyanakkor 52 000 fő volt.

Aztán jött a nagy háború. Az Osztrák–Magyar Monarchia szétesésével Bosznia-Hercegovina az újonnan alakult Szerb–Horvát–Szlovén Királyság része lett, erőszakos asszimiláció kezdődött.

A legújabb útikönyvekben azt olvashatjuk, hogy a Szarajevói Művészeti Akadémia épülete, mielőtt oktatási intézménnyé vált volna, evangélikus templomként funkcionált. Aki Szarajevóban jár, a reprezentatív épületet mindenképpen tekintse meg!

KOSZORÚS OSZKÁR

In memoriam Székely Levente

Amikor 1991-ben találkoztunk az Evangélikus Hittudományi Egyetemen, nem gondoltam, hogy későbbi kapcsolatunk évtizedek és távolság szabdalta idejében igazi barátok maradhatunk. Amikor Orosházára készültem, és még nem ismerhettem minden lehetőséget, ami itt várt, nem gondoltam, hogy pont ez a szolgálati hely hoz ismét közel bennünket egymáshoz Tatrang, a testvérgyülekezeti kapcsolat révén. Amikor 2011-ben a nagy erdélyi reformációi ünnepre érkeztünk, nem gondoltam, hogy úgy léphetem át a tatrangi parókia küszöbét, mintha hazaérkeztem volna. Amikor tavaly késő ősszel a gyülekezeti énekkarral és családommal felejthetetlen napokat töltöttünk Leventéknél, nem gondoltam, hogy bármi is akadály lehet annak, hogy találkozások, tartalmas órák, mélyülő emberi kapcsolatok várjanak még ránk... mert nem gondoltam, hogy szeptember 9-én Tatrangba kell utaznom. Sírni a sírókkal, emlékezni az emlékezőkkel, vigasztalódni abban az Úrban, aki őt is és engem is egyazon pályára állított.

Most nehéz nélküle, de hiszem, hogy leszünk még együtt: Székelyék és Ördögék, tatrangiak és orosházaiak, erdélyiek és anyaországiak, Isten boldog gyermekei. Örökön örökök. Személyes szavaim után álljon itt most Simon László apácai lelkésznek a temetésen elhangzott búcsúztatója:

Gyászoló Család! Végtszességtevő Gyülekezet!

Szomorú szívvel búcsúzunk Mindenható Urunkhoz megtért testvérünkötől, Székely Leventétől: hitvestárostól, édesapától, testvértől, rokontól, ismerőstől, lelkésztől és barátától. Hadd hangozzék a búcsú az apostol szavaival, aki a 2Kor 4,16-ban így szól: „... ha a mi külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.” Mi marad az ember után, ha meghal? Gyász, fájdalom, egy betölthetetlen űr a lélekben? Nemcsak gyász, nemcsak emlékek, nemcsak alkotások vagy romok, hanem mindezeknél egy sokkal felségesebb valami. Istennek egy hozzánk intézett üzenete. Egy gondolat, mely az odalett életnek értelmé, igazsága volt, amely a koporsó gyászából is feldereng. Egy üzenet, amely a

halál némasága mellett is beszél a belső ember diadaláról. Hirdeti, hogy nem az a mi igazi énünk, amelyik látszik, amelyik a világhoz kapcsolódik, belőle él és vele együtt működik, hanem a belső, elrejtett ember az igazi, amelyiknek a külső csak cserépedénye. Ez példázta a mi elhunyt felebarátunkat is. Külső embere fáradt, törekeny, de belső embere erős és szabad. Aki ránézett a külsőre, azt hitte, hogy beteg, erőtlenség, aki beszélt vele, az érezte, hogy belül más, belül a vívódások ellenére is erő, egyeneség, szókimondás rejtőzik.

Székely Levente mindenható Istenünk kegyelméből 1961. október 23-án született Szásztyúkoston. Gyerekkorát Halmágyon és Fogarason töltötte, s ugyanitt folytatta elemi, majd általános iskolai tanulmányait is. A középiskolát Székelyudvarhelyen végezte. Ezután 7 évig Fogarason, a Kémiai Kombinátban dolgozott. 1987-ben felvételt nyert Kolozsváron az Egyetemi Fokú Egységes Protestáns Teológiai Akadémiára. 1991-ben cserediákként járt Magyarországon, az Evangélikus Teológiai Akadémián, ahol sok emberrel ismerkedett meg és életre szóló barátságokat kötött.

1992-ben a sikeres lelkészi vizsga után Halmágyon – szülőfalujában – kapott kinevezést, és itt teljesített lelkészi szolgálatot 3 évig. Mindig szeretettel beszélt a szülőfaluról, melynek szépségét és a lelkészi lak vendégszeretetét sok bel- és külföldi testvér élvezhette. 1989-ben házasságot kötött Hencz Melindával, akivel 25. házassági évfordulójukat nemrég ünnepelték.

1992-ben született Örs fia, majd 1998-ban Tas. 1995 szeptemberétől Tatrangon teljesített lelkészi szolgálatot, ahová 1996 októberében lett beiktatva, mint parókus lelkész. Az itt végzett 19 évi szolgálat alatt 133 alkalommal keresztelt, 220 ifjút oktatótt és konfirmált, 86 alkalommal esketett, 364 embert kísért minden földiek utolsó útjára, hirdelve sírjuk mellett az evangéliumot. Ott volt sok-sok gyülekezeti tag és család elindulásánál, nyomon követte életútjukat, de jelen volt eltávozásukkor is. Az istentiszteletek és kazuális szolgálatok mellett a gyülekezetszervezést is fontosnak tartotta. Vasárnapi iskolát indított, összegyűjtötte az ifjakat, ünnepélyeket szerve-

zett a gyülekezet számára, minden alkalommal színesítve az egyházi esztendő ünnepeit, valamint nemzetünk történelmének jeles évfordulóit.

Gyülekezetei számára testvérkapcsolatokat kötött és ápolt: a nagytarcsai és orosházi gyülekezetekkel Magyarországról, s a dániai Hoven-Ilderhede gyülekezeteivel. Kapcsolatba lépett egy lengyel evangélikus missziói központtal, mellyel a „cipősdoboz akció” valósította meg. Ennek keretében egyházmegyénk 550, 2–15 év közötti gyermeke részesült karácsonyi meglepetésben. A presbitérium segítségével megszervezte az egyházi ingatlanok karbantartását is, templomot restaurált, ravatalozót épített, vendégházat bővített, csángó szobát hozott létre és folyamatosan szépítette és rendben tartotta ezek környezetét. Jelen volt a közösséget érintő rendezvényeken. Aktív résztvevője és értelmi szerzője volt a 2014-ben szervezett „Háromfalusi Hagymányok Ünnepe” és lelkesen szervezte a templom 175 éves évfordulóját is.

Munkásságára jellemző, hogy mindig szem előtt tartotta hívei lelkének munkálását. Barátai számára is maradt ideje, legyen az egy reggeli kávé, egy telefonhívás, születés- és névnap köszöntés vagy egy rövid alkalom a találkozásra. Mindig megragadta, hogy bátorítson, erősítsen, csitítson vagy együtt örüljön. Fialat kollégái számára sokszor vállalta az útmutató szerepét. Idősebb kollégákkal az együttműködés lehetőségét kereste, fontosnak tartva és alkalmakat teremtvén a lelkészek közösségének építésére.

Életének 53. esztendejében szólította el a mindenható Isten. Mi most itt állunk szomorúan, a gyász keserű megpróbáltatásával lelkünkben, megdöbbenve az eltávozás hírtelességén. Ki gondolta volna, hogy röpkét két hét, és aki volt, már nincs. Aki szólt, már néma. Aki családjá és barátai mellett állt, most koporsóban fekszik. Aki gyülekezetét vezette, azt most gyülekezete kíséri utolsó útjára. Nehéz, szinte lehetetlen ezt felfogni, a ténynek terhét hordozni. Vigasztalást találni nem lehet seholy, csak Istennél, aki így szól ígéjében: „Ha a mi külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.” Ahogy a mi testvérünket erősítette 53 esztendőn keresztül, titeket, gyászoló testvéreimet is megerősít belső emberetekben, vigasztalást, erőt ad a holnaphoz.

Ebben bízva búcsúzunk, nyugalma legyen csendes, emléke áldott!

Vasárnapi istentiszteleteinkről

Gyülekezetünk istentiszteleti életében a 2014/2015-ös munkaévtől kezdve olyan változtatást vezetünk be, amely eltervezett sokszínűségével, a még kívülállók hatékonyabb megszólításával mind belső életünk, mind missziói elkötelezettségünk intenzitását növelheti.

A változás a vasárnap délután 5 órai alkalmat érinti. Mindannyian tudjuk, hogy a Reménység istentisztelet – a 2009-es Pro-Christ evangelizációhoz kötődően – alapvetően a könnyűzenei stílust előtérbe helyező, a keresők megszólítását célzó alkalmaként indult. Ugyanakkor szembesülnünk kellett azzal, hogy az évek alatt történt személyi, családi és egyéb változások együtt jártak a hétről hétre jelentkező alkalmak újdonságának, intenzitásának csillapodásával, ami a zenei szolgálatok nehezülő szervezésében és a látogatottság csökkenésében is tetten érhető volt. Évről évre, a munkaév kezdetén tartott indító megbeszéléseken egyre markánsabbá vált a meglátás: a kevesebb több lenne. Éppen ezért formálódott döntéssé istentiszteleti életünk idéntől bevezetendő megváltoztatása: a Reménység istentisztelet megmarad, de olyan havonkénti istentiszteletté lesz, ami mellé – követhető rendszerességgel – a hónap többi vasárnapján más istentiszteleti formák csatlakoznak. Milyen lehetőségek rejlenek ebben az új koncepcióban?

Az egyik alapvető pozitívum, hogy havonként egy alkalomra sokkal jobban lehet koncentrálni mind a szolgálók időbeosztása, mind felkészülésük szempontjából. Az alkalmon nemcsak a legfontosabb elemek – az ige és a zene – elmélyültebb tolmácsolására nyílik lehetőség, hanem számtalan olyan elem felvonultatása és megvalósítása is lehetségessé válik, amelyeknek előkészítése ugyan időigényesebb, de az istentiszteleten történő megjelenítése mind vonzerejében, mind a jelenlevő gyülekezetre való ráhatásában intenzívebbé teheti a közösség, az igehallgatás, a jelenlét élményét. Gondolok itt például a tartalmat képekkel illusztráló prezentációra, szcenikus megfogalmazásra egy rövid színdarabbal, filmrészlet beillesztésére, de a szellősebb időzítés vendég – zenész, zenei együttes, igehirdető – meghívását is lehetővé teszi. Ez csak néhány hir-

telen ötlet, amit a kollektív kreativitás nagyságrendekkel gazdagabbá, változatosabbá tehet. Előnyként jelentkezik az is, hogy mind gyülekezeten belül, mind azon kívül, különböző célcsoportokra igazítva, eszközöket keresve a meghirdetést, hívogatót sokkal hatékonyabbá lehet tenni.

A másik fontos pozitívum az, hogy a fel szabaduló vasárnap délutánokon sorra kerülő, az eddigtől eltérő alkalmak más érdeklődésű, kötődésű, lelki habitusú emberek számára nyújthatnak alkalmat a feltöltődésre. Ezzel együtt a gyülekezethez intenzívebben kapcsolódó, az alkalmak látogatását prioritásként kezelő testvérek a gyülekezeti élet gazdagodásával együtt saját hitéletük, gyülekezetbe való beágyazódottságuk erősödését, gazdagodását élhetik meg. Nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a gyülekezet életének a kívülállók, érdeklődők, keresők felé megnyilvánuló jelei minél változatosabbak, annál több kapcsolódási pontot találunk azokkal, akiket el szeretnénk érni, meg szeretnénk nyerni közösségünk, s egyben a keresztyénség számára.

Terveink szerint *a hónap első vasárnapján* olyan liturgikus esti istentiszteletet (vesperást) tartanánk, amely alapvetően evangélikus egyházunknak az egyetemes keresztyén értékekből forrászó formáira épít. Az 1963-as, majd később az abból 1986-ban kissé megújított hivatalos Agenda, amely mind a mai napig alapvetően meghatározza egyházunk liturgikus gyakorlatát, hiába hozza ezt a gregorián formákat is használó, énekes, a Luther-féle reformátori liturgiában gyökerező istentiszteleti lehetőséget, méltatlanul feledésbe merült. A 2005-ben bevezetett, alternatívaként használható új agenda, a Liturgikus Könyv méltó módon tette ismét közkinccsé ezt a lehetőséget, amellyel a jövőben élni kívánunk.

A hónap második vasárnapján a Reménység istentiszteletre kerülne sor, amely a fentebb már említett átalakulásával reményeink szerint gazdagabb, nagyobb missziói erejű lehetőséget teremtene minden résztvevő számára. Megfontolandó lehetőség, hogy ezek az istentiszteletek minden esetben az úrvacsorai közösség megélését is biztosítanák.

A hónap harmadik vasárnapja a diákoké, amikor is a rendelkezésre álló délutánon olyan istentiszteleti formát valósíthatnak meg, amely a legteljesebben tükrözi hitük, keresztyénségük sajátos életszakaszuknak, helyzetüknek megfelelő interpretációját. Itt is nagyon fontos, hogy az új koncepcióban egy teljes hónap áll rendelkezésre az alkalom előkészítésére, mert ez a biztosítéka a komoly, lelki élményt nyújtó istentiszteletnek. A diákok ilyen formában történő bevonásának több pozitív hozadéka van. Egyrészt a felkészülés során a szolgálatra készülőeknek sokkal mélyebben kell átélniük, értelmezniük az általuk közvetített tartalmat annál, mintha csak résztvevők lennének. Másrészt magának a gyülekezeti szolgálatnak a megélése, az abban való tevékeny részvétel a gyülekezetnek nem csupán fogyasztó, hanem tevékeny tagjává nevelheti azt, akinek számára a gyülekezeti élet nemcsak kényszer, passzivitást, hanem cselekvő jelenléte jelent. Harmadrészt a gyülekezet az iskola fiatalságának olyan folyamatos, az egyházközségbe szervesen integrált realitását élheti át, ami erősíti a következő generáció iránt érzett felelősségét, tenni akarását. A negyedik, de csak a felsorolásban utolsó szempont, hogy iskolánkba nagyon sok zenélni tudó, a muzsikára fogékony fiatal jár: az itt nyíló zenei szolgálati lehetőség egyfelől egy aktuális élményt jelent, másfelől pedig a későbbi gyülekezeti szolgálatra meghatározó indíttatású. Nagyon fontos lenne, hogy a felnövekvő generáció zenés „szárnypróbálgatásában” a gyülekezetben már évek óta zenéjével szolgáló, jó értelemben rutinos idősebbek értő és megértő jelenléte, támogatása is megjelenjen.

A hónap negyedik vasárnapján a több gyülekezetünkben is jól működő zenés áhítatot szeretnénk meghonosítani. Olyan alkalom ez, amikor a rendelkezésre álló idő zömét egy zenei program, koncert (ami orgonamuzsika, kamara- vagy vokális zene is lehet) tölti ki, de az istentisztelet elején a vasárnapnak, az egyházi évnek megfelelő zsoltár, imádság, a zenei rész félidejében igehirdetés, az alkalom végén pedig imádság (egyetemes könyörgés és miatyánk) és áldás hangzik el.

Gyülekezetünk életéből

Mindig fontosnak tartottuk meglévő értékeink megvédését, fejlesztését. Az idei évben sem gondolta ezt másképp a presbitérium.

Az önkormányzat évi 2-2 millió forint támogatásából és az áldozati vasárnap adományából templomunk elektromos hálózatának felújítását, cseréjét végeztük el. Régóta magunk előtt görgetett feladat volt ez, amit tovább nem lehetett halogatni, hisz a biztonságos használat mindannyiunk érdeke. Így is sok olyan karbantartási feladat van épületeinken, amikről tudjuk, hogy el kellene végezni, de az anyagi lehetőségeink határt szabnak. Reméljük, a politikusok által bejelentett pályázatok számunkra kedvező formában biztosítanak

komplett felújítási lehetőségeket. A tulajdonunkban lévő Családok Átmeneti Otthona korszerűsítése a napokban elkezdődik. Szentetornyán a gyülekezeti házban ablakcsere és gázkonvektor felszerelése történt az esperes úr támogatásával. Kardoskúton a köztemető bérleti díját és az önkormányzat támogatását a helyi gyülekezeti házra fordítjuk. Temetőinkben a ravatalozóink megújultak, magas tetőt kaptak. Az idei évben a rossz állapotban lévő utunkat sikerült aszfaltburkolattal lefednünk. Az Alvégi temetőben az aszfaltozáson túl diákjaink a II. világháborús sírkertben közlekedésért alakítottak ki. Az I. világháborús sírkertben a város önkormányzatának költségvetéséből, az ún. Gesztenyés parcella el-

vadult része mára méltó, valóban hősökhez illő formában ad lehetőségét a megemlékezésre.

Hogyan tovább? Az előző évekhez hasonlóan anyagi lehetőségünk függvényében ingatlanaink korszerűsítése, megvédése fontos feladatunk lesz. Nagy temetőinkben megkezdjük az elhagyott síremlékek felszámolását. A törvényi háttér tanulmányozása után szabályzatot alkotunk, ami alapján elvégeztetjük ezt a munkát.

Tisztelt Olvasó, ha van ötlete, elképzelése, keressen bennünket, segítse munkánkat!

Tisztelettel:

NÉMETH BÉLA
felügyelő

Fénysugár-híradó

„... biztassátok a bátortalanokat, karoljátok fel az erőtlenekeket, legyetek türelmesek mindenkihez.” [1Thessz 5,14]

Egyesületünk legutóbbi hónapjainak krónikáját osztjuk meg Kedves Olvasóinkkal. Mindnyájan várjuk a kedd délutánt, amit együtt tölthetünk a gyülekezeti házban. Arra törekszünk, hogy szellemileg és fizikailag is karban tartsuk magunkat, értelmesség, szellemi és lelki tartalmakkal gazdagabbá tegyük mindennapjainkat.

Várjuk keddenként az istentiszteleteket is, lelkészeink szolgálatát. Hisszük azt, hogy van kapcsolat a hit, a kiegyensúlyozott élet és a hosszabb életkor között. Rendszeresen részt veszünk a vasárnap délelőtti főistentiszteleteken, néhányan a csütörtök délutániakon is jelen vagyunk. Megjelenünk az óvodai és az iskolai tanévzárókon, illetve a tanévnyitón. Többen kíváncsiak voltak közülünk az Evangélikus Olvasókör programjaira. Érdeklődéssel hallgattuk Bogár László közgazdász, majd Balás István jogász, legutóbb pedig Zombori Ottó csillagász érdekes előadását.

A Kulturális Örökség Napja alkalmából megtekintettük templomunkban azt a gyülekezettörténeti kiállítást, ami a templom tornyával és a harangokkal volt kapcsolatos. Többen csodálattal hallgattuk Mendelssohn muzsikáját az Alföld vonósnyegyes nyárbuszúztató koncertjén. Egyik szombat délelőtt ökumenikus istentisztelet volt templomunkban, majd a Mihály Gábor szobrászművész alkotta Földművelők emlékműve avatására vonultunk át. A nyár folyamán színházban is voltunk, a „Katyi” című vígjátékot tekintettük meg a Körúti Színház előadásában. Meglátogattuk F. Varga Mária és Horváth János helyi festőművészek kiállítását, ugyanakkor többen

jelen voltak az új orosházi képeskönyv bemutatóján. A 100 esztendeje kitört I. világháború évfordulójára szépen megújult az Árpád-kertben lévő Hősök szobra, amit megáldott a három történelmi egyház lelkésze. Legutóbb október 6-án, az aradi vértanúk előtt hajtottunk fejet a Történelmi Emlékparkban.

Egy nagyobb, egész napos kirándulást tettünk Gödöllőre. Az eredeti pompájában tündöklő Grassalkovich-kastélyt mindenkinek látni kell! Végigjártuk az egykori királyi rezidencia csodálatosan berendezett termeit, gyönyörködtünk – többek között – a Ferenc József királyt és Erzsébet királynét ábrázoló festményekben, majd a barokk színházban töltöttünk el kis időt. Néhányan a városi múzeumba is eljutottak, ahol az igen gazdag, nagy alapterületen létrehozott helytörténeti gyűjteményt tekintették meg. Felfedezték egykori orosházi lelkészünk, a Győry Vilmos gödöllői nyaralójának faláról idehozott emléktáblát is.

Azzal szeretnénk színesíteni összejöveteleinket, hogy verseket és novellákat olvassunk fel. Ha valaki meghallgatásra érdemes irodalmi alkotást talál, azt szívesen vesszük. December hónapban pedig megtartjuk évi rendes közgyűlésünket.

KOSZORÚS OSZKÁRNÉ

Fontos tudatosítanunk, hogy istentiszteleti életünk ilyen irányú változtatása nem jelenti azt, hogy megtaláltuk a gyülekezeti építés tökéletes módját. Arra azonban szükségünk van, hogy a rendelkezésre álló erőforrásainkat ezen a területen is használjuk, próbára tegyük, és arra is szükségünk van, hogy gyülekezetünk életében a tisztességünknel fogva nagyobb felelősséggel felruháztak és a közösségért tenni akaró minden testvér építő és jó szándékú visszajelzéseit megkapjuk, azokat folyamatosan értékeljük, így közösen munkáljuk tovább gyülekezetünk életét.

ÖRDÖG ENDRE

Világi vezetők találkozója Orosházán

Napsütéses meleg idővel várta Orosháza a Déli Egyházkerületben második alkalommal megrendezésre került regionális tisztségviselői konferenciára érkező vendégeket. Bár az előzetes bejelentkezésnél kevesebb világi vezető jött el, mégis közel 70 fővel kezdődhetett meg a tanácskozás.

Elsőként *Radosné Lengyel Anna* egyházkerületi felügyelő köszöntötte a megjelenőket. Kiemelten szólt a világi tisztségviselők gyülekezetépítő felelősségéről, feladatairól és arról, hogy bizony, aki ezekre a konferenciákra nem jön el, azoknak nem biztos, hogy vállalni kell vezető szerepet.

A vendéglátó orosházi gyülekezet felügyelőjének, *Német Bélának* köszöntője következett, aki arról szólt, hogy az immár harmadszorra újjáalapított Orosháza az idén ünnepelte 270. születésnapját. Város-történelmi ismertetéséből megtudhatta a hallgatóság, hogy a jelenlegi várost az evangélikus vallását féltő, és arról lemondani nem hajlandó zombai közösség alapította 1744-ben. A Zombáról érkező néhány család előbb a békéscsabai szlovák testvéreknél pihent meg, majd ezután érkeztek az orosházi pusztaságba. Az ő hitüknek és akaratuknak köszönhető az, hogy Orosháza mára kistérségi központtá vált. Komoly kereskedelmi, oktatási és kulturális szerepet töltve be hazánk életében. A mai napig fontos az evangélikus szellemiség megőrzése, ápolása és ebben a jelenlegi városi képviselőtestület élenjáró példát mutat. Orosháza életében az evangélikus egyház mindig is meghatározó volt. Orosháza ma már komoly ipari üzemekkel rendelkezik, tekintélyes a mezőgazdasági termelése is, régen pedig messze földön híres volt kenyérsütéséről.

Ördög Endre igazgatólelkész úr nyitó áhítatának alapját a Zsolt 103,2 és 1Jn 3,23 igék adták. A hét igéje (Zsolt 103,2) visszatekintésre, hálaadásra hív, míg a János leveleiben írtak arra hívják fel figyelmünket, hogy Krisztus nevében szeressük egymást. A próbatételek, nehézségek is megerősítenek minket, s ezeket Isten áldásaként kell felfognunk. Fontos ugyanakkor az előretekinés. Akkor lesz áldássá minden, ha tudunk hinni Jézus Krisztus nevében. Építeni

csak akkor vagyunk képesek, ha az egymás iránti szeretet, a Krisztus-hitből adódó szeretet megvan bennünk. A hit alapjai és a szeretet motivációja vihet minket az építésben előre.

Az áhítatot követően a lelkész úr is köszöntötte a megjelent tanácskozókat. A nyitottság és a találkozás adta lehetőségekre hívta fel a figyelmet, majd bemutatta az orosházi gyülekezet egy újdonságát, a havi alkalmakat tartalmazó kis füzetet, szórólapot.

A tanácskozáson megjelent *Gáncs Péter* elnök-püspök úr is, aki a közeledő reformációs emlékűnnep kapcsán kérte a vezetőket együttgondolkodásra, hogy milyen programokat lehetne 2017-ig megvalósítani. A püspök úr jelenlétét kihasználva hangzott el a kérés a hitoktatási jelentési kötelezettséggel kapcsolatosan, melynek lényege, hogy a gyülekezetek részletesebb gyakorlati iránymutatást várnak, mert még sok a megválaszolatlan kérdés.

Az első előadás *Nikodém Gabriella* a Bélyegmúzeum igazgatója részéről hangzott el „A reformáció kezdetei a bélyegkiadásban” címmel. Az igazgatóasszony egy történelmi, egyháztörténelmi útra vitte el a hallgatóságot a kiadott bélyegek segítségével. Egy olyan történelemóra részesei lehettünk, amelyre a reformáció ünnepére készülve első állomásként is tekinthetünk. Bevezetőjében képet kaptunk a világ és Magyarország első bélyegeiről. A világ első bélyege 1840-ben, Nagy-Britanniában került kiadásra „Penny Black” néven. Magyarországon a Than Mór festőművész által 1848-ban megtervezett bélyeg csak a nyomdai előkészítésig jutott el, kiadása a szabadságharc miatt már nem történt meg. Az első magyarországi bélyeg 1850-ben jelent meg, amely valójában osztrák volt. A bevezető után a reformáció előzményeit és eseményeit követhettük a bélyegek nyomán. A világ minden táján élő művészeket megihlette a témakör, így szébbnél szébb bélyegek képeit láthattuk. Közben azt is megtudtuk, hogy a fegyverek fejlődése miért volt fontos a reformáció szempontjából. Segítség volt abban, hogy kitérjünk az ember ismeretei és a szellem határai. Így tekinthetünk a könyvnyomtatás feltalálására

is. Az előadás során a reformáció fontos szereplőinek, mint például X. Leo pápának, Szervét Mihálynak, Erasmusnak, Morus Tamásnak, Kálvin Jánosnak az életével is megismerkedhettünk.

Lengyel Anna összegzésében kérte a jelenlévőket, hogy a reformáció jegyében otthonukban, gyülekezeteikben próbáljanak meg előadásokat tartani a reformáció egy-egy eseményéről, hogy minél jobban tudatosuljon mindenkiben, hogy mire készülünk.

Ebédszünetben lehetőség nyílt arra, hogy *Koszorús Oszkár* orosházi levéltáros vezetésével az érdeklődők betekinthesse a orosházi levéltár munkájába.

A délután *Lezsák Sándornak*, az Országgyűlés alelnökének előadásával kezdődött. Diákkori emlékeivel indítva hangsúlyozta korábbi tanárának intelmét, hogy a Himnusz és a Szózatot nemcsak kívülről kell tudni, hanem belülről is. Magyar embernek ezek szerint kell élni. Két gondolatnak mindig előttünk kell lennie: „Isten, áldd meg a magyart!” és „Hazádnak rendületlenül légy híve, oh magyart!”

A folytatásban elhangzott, hogy mai felelősségünk létrehozni olyan közösségi tereket, amelyek kapcsolati lehetőségeket adnak. Ezt a célt szolgálják a népfőiskolák. Az első Szent István király nevéhez volt köthető, aki elrendelte, hogy minden tíz falu építsen egy templomot. Akkoriban az volt az iskola is. A Lakitelki Népfőiskola ugyan a katolikus egyház tulajdonában van, de mégis ökumenikus szellemiségű. Ezt mutatja az is, hogy neves egyházi személyek szobraival találkozhatunk ott, függetlenül attól, hogy melyik felekezethez tartoztak. Az alelnök úrnak meggyőződése, hogy az átél drámák ellenére is van jövője a keresztény Magyarországnak. Ma mindannyian nemzetegyesítési történelmi időszak részesei vagyunk. A történelem során sokszor voltunk elnyomás alatt, de mindig az adott reményt, hogy magyarok vagyunk és van hitünk. Ami fontos, hogy valóságos hitre van szükségünk és nem vakhitre. A valóságos hitet erősítenünk kell egymásban. Az egyház felelőssége: hitet adni az embereknek. Nem a bajokat és hibákat kell felsorolnunk, mert az csak rombol. Hinnünk kell. ☞

A diakónia hírei

„Ha békében élünk egymással,
ha erősítjük a megtörtetteket és óvjuk
a gyengéket, akkor az Úr akaratát
teljesítjük ezzel.” [J.A. Cramer]

Ezt olvastam a bibliaolvasó útmutatóban, s kissé elgondolkoztam az idézetten. Meggyőződésem, hogy ez lehet a diakónia vezérlő és irányító üzenete. Valóban így látom, ha végigtekintek kicsi, de annál lelkesebb csapatunkon, melynek tagjai szeretettel, együttérzéssel igyekeznek mindent megtenni az egyedül élő és megértésre, szeretetre vágó idős emberekért.

Irgalmas szamaritánus (August Swanson, 2002)

A nyári hónapokban szüneteltek havonta történő találkozásaink, de nem szünetek meg a látogatások. Továbbra is figyelemmel kísértük, kinek van szüksége lelki és testi támogatásra, segítségre.

Az összejöveteleken szeretettel fordulunk egymás felé is, megbeszéljük kinek milyen problémája, gondja van, és lehetőség szerint szóval és cselekedettel segítünk. A közösségi munkában is igyekszünk részt vállalni, így volt ez a missziói napon is, és így van ez évközi alkalmakkor is.

Nagy örömmel és köszönettel vettük, hogy megindultak az istentiszteletek a Teréz utcai szociális otthonban is. Az alkalma-

kon gondoskodó szeretettel és körültekintéssel vesznek részt a diakónia tagjai: Csécsi Pálné Csepregi Teréz és Csehi Józsefné, aki jó énekhangjával erősíti a csapatot. A látogatások alkalmával mindig visznek valami apróságot (süteményt, gyümölcsöt) és mindenkinek egy kis igés lapot.

Voltak közülünk látogatni a tótkomlói szeretotthonban Gombkötőné Magdikát, aki hosszú éveken át tette, szorgalmas tagja volt kis csoportunknak.

Szeretettel gondolunk azokra, akik elörementek, sírjukra rendszeresen elhelyezük az emlékező virágait.

A továbbiakban rendszeres kórházi lá-

togatót szeretnék felkérni, hogy a bent fekvő betegek segítségére tudjunk lenni. Tervezünk szegény sorsú gyermekek és szülei részére ruha- és lábbeligyűjtést. Az adományokat Laczki János lelkész úr segítségével juttatjuk majd el.

Kérjük az Úr kegyemét, hogy továbbra is el tudjuk végezni vállalt feladatainkat. Ugyancsak a bibliaolvasóban talált idézettel zárom írásomat: „Csak Istennel és az Ő áldásával járhat szilárd úton. Azért igyekezz minden ügyben Isten elé vinni imádságodat.” (J.A. Comenius)

KOVÁCS TIBORNÉ

Hittantáborok

Idén is két napközis tábort tartottunk a gyermekeknek Szentetornyán. Előbb június 30-tól július 4-ig az alsós tanulóknak, majd július 7-től július 11-ig a felsősök részére. Mindkét táborban húsz-húsz gyermek vett részt. Mindennap sportfoglalkozással kezdtünk. Ebben az évben a bibliai Dániel történetével ismerkedhettek meg a délelőtti előadásokon és a csoportos beszélgetéseken. Délutánonként lövészet és számháború következett.

A kisebbekkel az orosházi múzeumot látogattuk meg, majd a Máltai játszótéren angol játszótérre várta őket. Mindkét csapat egy napot Gyopárosfürdőn töltött.

A nagyobbakra egynapos romániai kirándulás is várt július 10-én. Első állomásunk a nagyszalontai Csonkatorony volt, ahol rendkívül érdekes idegenvezetésben volt részünk. Az Arany János Emlékmúzeumban a gyermekek megismerkedhettek a költőóriás életével és tárgyi emlékeivel. A múltunk erőt és példát adhat a jelen nehézségei közepette, s a tanulás az, amely elősegítheti az egyén és a nemzet felemelkedését – hangzott az intelem a fiatalok felé a vendéglátóktól. Délután a Béli-hegység északi lábánál található Borzi-szorosba látogattunk, majd a Belényesszentmiklóson található kolostorromoknál jártunk, ahonnan festői látványt nyújtott a Fekete-Körös völgye a környező hegyekkel és dombokkal.

A táborokat többféle anyagi forrásból sikerült megrendezni, a kis gyülekezetek mellett a Bethesda Alapítvány 1%-os felajánlásaiból. Több magánszemély és cég is hozzájárult ahhoz, hogy a gyermekek tartalmas nyári időtöltésen vegyenek részt. Reménység szerint mindkét héten lélekben és testben is gazdagodtak a gyermekek.

LACZKI JÁNOS

☞ A gyógyuláshoz is elengedhetetlen a hit. Új kezdeményezésként ismerhettük meg a népfőiskolai kollégiumok indulását, melyek fő célja a határon túli magyar értéktárak, hungarikumok feltérképezése. Elsőként a horvátországi magyarok értéktárának lajstromozása kezdődik el, de ugyanígy zajlik már a kárpátaljai és a csángó felmérés,

valamint készül már a csallóközi, örvidéki, erdélyi, bodrogi kollégium is.

A egyszerű előadást követően fórum következett, ahol a három egyházmegye (Bács-Kiskun, Kelet-Békési és Nyugat-Békési) felügyelői adtak betekintést az életükbe. A hallgatóság részéről pedig fórumbeszélgetés zajlott a kis gyülekezetek nehézsé-

geiről, kéréseiről és a reformációs készülődésről.

A jelenlévőket Laczki János orosházi másodlelkész bocsátotta útjára az 1Móz 32, 22–30-ban olvasható igével és annak magyarázatával, valamint úti áldással.

MADARÁSZ GÉZA

Beszámoló és tájékoztató

A gyülekezeti nővéri szolgálat (mint munkaág) második évébe ért. *Az eddig bejártatott segítségi formák beváltak, szükségesek, és működőképeseek.* Ilyen az esettáska „léte”, a gyors beavatkozás lehetőségével, például fájdalomcsillapításra, sebkötözésre. Erre egyébként már nemcsak a gyülekezeti alkalmon, hanem házon belül is szükség van, mivel a munkatársi gárda is jelentős létszámot képvisel, ahol előfordulhatnak sürgős esetek.

Ugyanígy bevált az *otthoni ellátás*, ami egy átfogó jellegű ápolási munka. Ez testi és spirituális gondozást is jelent, ami magában foglalja azt a szükségszerűséget, hogy nincs szabott ellátási idő, mindenkire annyit szánunk, amennyit kell.

Egyre nagyobb szükség van az egészségügyi intézmények, orvosok, gyógyszerészek közötti jó kapcsolat kialakítására, akár *mediálásra* is. Nem közömbös és nem elhanyagolható tehát a gyülekezeti támogató jelenlét, amit a nővér adhat meg. Testvéreink semmilyen értelemben nem maradhatnak egyedül – még a kórházi ellátás során sem.

Nagy öröm, hogy igen jól működnek eddig elindított *csoportjaink*:

A *betegmozgató csoport* – vagyis a gyülekezeti fivérek – számos esetben nyújt aktív fizikai segítséget beteg társainknak. Akár orvoshoz szállításnál, akár ügyintézésben, de a hitélet megélésében is számíthatunk rájuk az „Én is eljuthassak a templomba” program keretében. Itt köszönöm meg az egyházközség vezetésének a hathatós segítségét, hiszen például gépkocsi nélkül ezek a szolgálatok nem jöhettek volna létre.

A *gyászfeldolgozó csoport* ugyan még tavaly elvégezte tényleges feladatát, de az ott egymásra talált emberek továbbra is ragaszkodnak a lehetőséghez, így nyár közepéig voltak hangulatos alkalmaink. A foglalkozások felekezeti köztiek, de ez éppen hogy nem akadálya, hanem propagandája a módszernek és a jó segítség lehetőségének. A folytatás sem váratott magára: nemrég megújult formában, *Lelki Támogató Közösség* néven indult útnak ez a kezdeményezés. Legnagyobb ereje abban van, hogy tervezői, szervezői, húzóerői azok a kedves emberek, akik végigcsinálták a csoportterápiát. Ők nemcsak szólni tudnak hitelesen er-

ről, hanem megszólítani is más, hasonló gonddal küzdő társakat.

Egyre jobban beindulnak és egyre nagyobb szükség van a különböző *gyűjtésekre*. Ezek közül is kiemelkedik a még felhasználható *gyógyszerek* összeszedése és újraosztása. Volt eset, hogy tízezer forintos értékben segíthettünk ezekkel a patikaszerrel, ami nem mellékes. Arra is van már példa, hogy egészségnek örvendő barátunk saját egészségpénztári keretét ajánlotta fel rászorulóknak, így méltányos módon hozzájutatva őket a szükséges gyógyszerekhez. De továbbra is gyűjtünk és újraosztunk *gyógyászati segédesszközöket* (támbotot, járókeretet stb.).

Új dolgok új lehetőségeket és feladatokat is hoznak. Fiataljaink tavaly óta 50 óra közhasznú munkára vannak kötelezve. Ennek formája többfajta lehet. Már ebben az évben volt tanuló, aki a gyülekezeti nővéri szolgálatnál kívánta letölteni ezt az időt. Így szolgálatunk *mentori feladatot* is ellátott, ezzel gazdagítva egymást.

A fentiek alátámasztására álljanak itt a számszerű adatok tevékenységünkről:

- otthoni ellátás: 364
- orvos, gyógyszer: 78
- akut ellátás: 54
- segítő beszélgetés: 365
- szervezés, adminisztráció: 64
- tanácsadás: 37.

Gyülekezeti fivéreink mintegy 30 esetben végeztek szolgálatot. A szolgálatból indult imakör 25 alkalommal ült össze.

A hosszú távú otthoni ellátás egyre nagyobb hiányterületet fed le, de egyben ki is jelöli. Ide azok az esetek tartoznak, amik vagy akik valamilyen ok miatt nem férnek bele a normatív gondozásba, és a család vagy közvetlen környezet sem tudja ezt felvállalni. Ennek egyik lehetősége, ha a nővér maga végez ellátást, természetesen elsősorban egészségügyi feladatokat.

A teljes ellátás egy személyre mindenképpen túl nagy teher, így nem is nevezhető egyemberesnek. Erre megoldás lehet az a lehetőség, hogy személyi adatbázis megteremtésével ápolókat, gondozókat közvetítünk ki – értelem szerint – a család költségére. De már az is egy nagy segítség, hogy megfelelő embereket tudunk kiküldeni a megfelelő helyre.

Ugyancsak meglepő fordulat, hogy városi szinten is képbe került szolgálatunk: a kórház megkeresésére szervezhettük meg egy teljesen támasz nélkül maradt, frissen operált idős beteg teljes körű egészségügyi és szociális ellátását. Az ilyen elárvelt helyzetek kezelésére – véleményem szerint – fel kell készülnünk. Dolgozni kezdtem egy áttekintő feladat-meghatározás, egyfajta szervezeti működési szabályzat tétő alá hozásán.

Gondoltunk a gyülekezeti fivérek fejlesztésére, képzésére is: július hónapban Sárközi Géza mentőápoló tartott számukra igen értékes oktatást a szakszerű betegmozgatásból, -emelésből, kézi szállításból, az elsősegélynyújtás és az újraélesztés alapjaiból. Ezen az alkalmon 8 fő vett részt. Lehetőség van további ilyen találkozásokra is.

Új, nővér által személyesen ellátott esetek száma 15. Ők hosszabb-rövidebb ideig kerültek látótérbe, más és más szükséglettel, néha sajnos csak az utolsó érintések lehetőségében.

További lépéseink az éves program, illetve a gyülekezet tervei alapján alakulhatnak majd. Amik már mindenképpen körvonalazódnak, mint főbb csapásvonalaink, a következők:

- házi betegellátás megszervezése;
- akut ellátások;
- gyűjtések, gyógyszersegély;
- betegmozgató csoport szolgálati;
- mediáció, kapcsolat.

Kedves Olvasók! A fenti beszámoló Önöknek készült, nemcsak az elszámolás, hanem a tájékoztatás lehetőségével. Szeretném mindenkinek felhívni a figyelmét, hogy vannak jó szándékú emberek, vannak segítségi lehetőségek, adományozók, gyűjtések, ápolók.

Gyülekezetünk vezetősége széleskörűen támogat minden ilyen szándékot és rászorulókat egyaránt. Kérjük, kísérvék figyelemmel ezeket a felkínált dolgokat, éljenek velük, ki-ki helyzete szerint. Szeretettel kérünk segítőt és segítettet, adományozót és megajándékozottat, adják tovább ennek a híret másoknak is!

SZÖLLŐSINÉ KASSAI JUDIT
gyülekezeti nővér

Olvasókörünk életéből

1989–1990 óta az egyházak területén is nagy változások történtek. Talán nem mindegyik felekezet alakította saját ügyeit úgy, ahogy kellett volna, de kétségtelen, hogy az evangélikusok megpróbálták rendezni egyházunk és a pártállam viszonyát. „Háló” címmel két könyv látott napvilágot egyházunk gondozásában, mely a Kádár-korszak állambiztonsági szolgálatainak hálójába került papi személyek, méltóságok történéseit adja közre sok-sok tanulsággal.

Az olvasóköri vendége szeptember 10-én dr. Balás István volt, aki egyik szerkesztője ennek a két kötetnek. A rendszerváltás egyik meghatározó politikusként a parlamentben is felszólalt a beszervezett ügynökök kérdésében. 1990-től az MDF színeiben kezdett politizálni, majd az első ciklus felidejében dr. Zacsék Gyulával új pártot hoztak létre, Piac-párt néven. Tagságunk – ha csak érintőlegesen is – ízelítőt kapott ab-

ból a sziszifuszi munkából, ami a közelmúlt feltáráshoz szükségeltetett. Az est fő kérdése azonban az volt: van-e értelme, perspektívája a kellemetlen ügynöki múltak feltárásnak? Természetesen nehéz erre válaszolni. Jómagam arra emlékszem, hogy 1989–1990-ben (sürgöztetve az ügynöklisták nyilvánosságra hozatalát) hányféle nehézség és kifogás merült fel ellene.

Az azonban bizonyos, hogy az evangélikus egyház jelentős lépést tett annak érdekében, hogy a múlt tisztázásával a hívek megtisztulva, sanda gyanakvások nélkül érkezhessenek a közeli jövőbe, továbbadva őseik keresztyén hitét és küzdelmeik emlékét.

Október 8-án „teltházás” rendezvényünk volt. A gyülekezeti házban közel ötvenen hallgattuk Zombori Ottó csillagászt, aki az Uránia csillagvizsgáló nyugalmazott igazgatója és a Fasori gimnázium tanára. (Külön öröm volt látni legalább húsz ifjú

tanulót a „Székács Evangélikus Iskolából.

Zombori Ottó a csillagászat mint tudomány, a keresztyén hit és világnézet kérdéseit a művészetek és az irodalom legjobbjainak sziporkázó gondolataival fűszerezte. Humanizmus, derű és keresztyéni alázat. Ezek jellemezték ezt az estét.

Kant egyik szép gondolatát szeretném megosztani azokkal, akik nem tudtak részt venni az esten: „Isten létezésére két bizonyosságom is van: az egyik a felettem lévő csillagos égbolt, a másik a bennem lévő erkölcsi törvények.”

***

Jelezzük, hogy olvasóköriünk következő foglalkozását november 12-én, szerdán 17 órakor tartjuk, amikor is 1956-ra emlékezzünk majd. Mindenkit szeretettel várunk!

VARGA ZOLTÁN

Halottak napja (Franz Skarbina, 1896)
Nemzeti Galéria, Berlin, Németország

ADY ENDRE: **Halottak napján**

*Halottja van mindannyiunknak,
Hisz' percről percre temetünk,
Vesztett remény mindenik percünk
És gyászmenet az életünk.
Sírhintolunk, gyászolunk mindig,
Temetkező szolgák vagyunk!
– Dobjuk el a tettető álcát:
Ma gyásznap van, ma sírhatunk!*

*Annyi nyomor, annyi szenny, vétek
Undorít meg e sárgolyón...
Hulló levélt hányszor feledtet
A megváltó, a gyilkos ón!...
Óh, hányszor kell a sírra néznünk,
Hogy vigasztaljuk önmagunk –
– Dobjuk el a tettető álcát:
Ma ünnep van, ma sírhatunk!...*

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Felelősséggel a ránk bízottakért

Az új tanév kezdetén a hívó ember (legyen az diák, szülő vagy pedagógus) az Úristen segítségét kéri. Annak reményében kéri, hogy lelki, szellemi, testi egészségben tudja majd tenni sokféle feladatát. Ahhoz, hogy a jövőben is istenszeretben, bölcsességben tudjunk helytállni, segítségünkre lesz a tanév választott igéje: „*Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívtátl...*” [1 Tim 6,12]

Legfontosabb feladatunk továbbra is az iskola jó hírnevének erősítése. Ennek a célnak alárendelve végezzük a tanév során kiemelt jelentőséggel bíró feladatainkat: a biztos alapkészségek kialakítása, felzárkóztató és fejlesztő foglalkozások tartása, képességfejlesztés differenciált foglalkozások biztosításával, egyéni haladási ütemet segítő tanulásszervezés, a tanuláshoz fűződő viszony javítása, a tanulás motiváltságának átgondolása. Azt szeretnénk, hogy minden gyermek egyéni képessége alapján bontakoztassa ki, fejlessze tudását.

Kukláné Fábíán Aranka fejlesztőpedagógus így fogalmazta meg e céljainkat: „Nagyszerű, hogy Isten mindenkinek másfajta ajándékot adott. Ezeket az ajándékokon keresztül ábrázolódik ki egyediségünk. Ha Istent szeretnénk sugározni, akkor ezekkel az ajándékokkal kell egymás felé is szolgálnunk. Az ajándékokkal felelősség is jár. A jó sáfár úgy használja talentumait, hogy mások is épüljenek belőlük. Képességeinket folyamatosan fejlesztenünk kell. Ha állandóan használjuk azokat, akkor megfelelő szinten tudjuk tartani. Ha megfelelően használjuk ajándékainkat és azokon fáradozunk, más adottságaink is fejlődnek. Szeretném abban segíteni tanítványaimat, hogy talentumaikat felismerjék, használják mások javára a csoportban is. Lássák meg, hogy erősségeik használatával nehézségeik és gyengeségeik könnyebbé válnak.”

Intézményünk különlegessége abban áll, hogy az óvodától az érettségiig folyik a képzés, evangélikus szellemben. Elfogadó légkörben, az erkölcsi normák és szabályok betartásával, színvonalas nevelő-oktató

munkával a tanulási folyamat sikeresen valósulhat meg. A keresztyén értékek (a munka iránti alázat, az egymás elfogadása, a felelősség, a szeretetteljes légkör) jótékonyan befolyásolják a tanítási órák hatékonyságát. Igyekszünk megtalálni a megfelelő arányokat, hogy senki ne kallódjon el: míg rengeteg energiát igényel a gyengébben teljesítők felzárkóztatása, és odafigyelünk a tehetségekre, jusson idő a legtöbbre, az átlagos képességű gyermekekre is. Az iskola indulása-

kor ezt egy kolléganő így fogalmazta meg: a közepesen haladóban is fedezzük fel a nem közepszerűt! Az iskolavezetés és a nevelőtestület elkötelezettségét, törekvését az eredmények növelésére, a hatékony tanítási, tanulási módszerek alkalmazására a jövőben is igyekszük bizonyítani.

Tárgyi feltételek

Tárgyi feltételeink megfelelőek, az iskola épülete felfrissítve, tisztán és rendezetten

Iskolalelkészi bemutatkozás

Szigethy Szilárdnak hívnak, 38 éves vagyok. Zalaegerszegezen nevelkedtem, konfirmáltam és érettségiztem. 2001-ben szenteltek lelkésszé. 2001–2003 között tatabányai segédlelkész voltam, majd 11 éven át a Somogy megyei Tabon végeztem szörványgyülekezeti szolgálatokat. Két hónapja szólalt meg a hívás, hogy a Székács Evangélikus Iskola iskolalelkésze legyek. Örömmel fogadtam a megkeresést, több okból is: részben, mert két fiunk így kollégium és bejárás nélkül tanulhat, s részben mert feleségem – aki történelem- és hittanszakos tanár – így mindkét szakját taníthatja. És mivel ő Medgyesegyházán nevelkedett, újra közelebb kerülhet családjához. Én pedig a fiatalok között nagy örömmel igyekszem végezni azt a telergetést, útmutatást, amely által Krisztusba kapaszkodó, értékes felnőtté válhatnak. Mintegy 700 óvodás és diák, további 90 felnőtt között élhetek nap mint nap, amely nyüzsgés és élet folyamatos kihívást és feladatot jelent, ugyanakkor számos nehézséggel is találkozom. Ezek megoldásához elengedhetetlen a kitartó, türelmes munka, ám naponként megtapasztalom: kevés az emberi igyekvés. Imádsággal indul a napom és azzal is zárul. Szeretettel kérem a fiatalokért felelősséget érző testvéreket, hasonlóan kérjék a fiatalok, valamint az őket nevelő szülők és tanárok életére Isten áldását, a megtérés és bocsánatra találás öröme! Sokak nevében előre is köszönöm!

Isten áldása legyen közös szolgálatunkon, hogy fiataljaink Istennek tetsző lelki és szellemi alapozásban részesülhessenek, és általuk gyarapodjon és erősödjön a gyülekezet közössége!

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

☞ várta szeptemberben a diákokat a tanévkezdésre. A nyári szünetben felújítási és karbantartási munkálatok valósultak meg. Korszerűsítettük, gazdagítottuk szemléltetőeszközjeink választékát, alapítványi forrásból megoldottuk, hogy immár minden tanteremben rendelkezésre áll az interaktív tábla.

A nagyszabású energetikai korszerűsítést a „Székács Evangélikus Iskola energetikai fejlesztése megújuló energiaforrás hasznosításával kombinálva” című, KEOP-4.10.0/E/12-2014-0006 jelű pályázat hozta. A támogatás összege: 149 617 608 Ft. Szeptember 19-én volt a teljes műszaki átadás-átvétel. A projekt során részleges nyílászárócserét végeztünk. Új kazánokat kapott az iskola és megtörtént a 182 db radiátor cseréje is. Az iskolaépület keleti oldalán lévő magas tetőre és a tornacsarnok lapos tetejére napelemeket telepítettünk. A SOLAR rendszer egyelőre 2/3-os készenléttel üzemel, s az őszi szünetben éri el a 100%-ot. Szintén az őszi szünetben fog megoldódni a gyerekek régi kérése: biztosítani fogjuk a meleg vizet a mosdókban.

Adatok évkezdéskor

Az iskola tanulóinak száma 2014. szeptember 1-jén 562 fő volt. A 12 évfolyamunkon 24 osztály működik. Négy tanuló a szülő kérésére magántanulóként teljesíti az adott évfolyam tantervi követelményeit, mindannyian külföldi munkavállalás miatt.

A két 1. osztályban 43 gyermek tanul. A négy évfolyamos gimnáziumi osztályunkba (9/4) 23 diák nyert felvételt.

Az alsó tagozaton két osztály iskolaotthonos, hat pedig napközi otthonos munkafarmában fogadja a gyermekeket. A felső tagozaton két napközis csoport van az 5. és a 6. évfolyamosok számára. A tanulószoba a 7–9. évfolyamos tanulókat fogadja.

Az óvodában 6 csoportba 153 kisgyermek jár.

A tantestületet 48 főállású tanító és tanár alkotja. Óraadóként 5 nevelőt alkalmazunk. A tanítást, az oktató-nevelőmunkát pszichológus, könyvtáros, rendszergazda és pedagógiai asszisztensek segítik. Az ügyviteli tevékenységet 3 fő látja el. A hivatalsegéd, konyhai dolgozók száma összesen 11 fő.

Lelki nevelés az iskolában (részlet Szigety Szilárd iskolalelkész munkatervéből)

A hittan munkaközösség által választott íge az idei tanévben harcra buzdít. Hisszük, hogy a mi harcunk nem egymás ellen, hanem Istentől rendelt közös célunk érdekében történik. Jézus missziói parancsa szerint: tanítani és kereszteni a ránk bízottakat. Tanítói, nevelői szolgálatunk alapja és kiindulópontja Jézus parancsa: „Tegyetek tanítvánnyá minden népet...” Küldetésünk napi csaták és küzdelmek megvívását igényli. Ehhez napi imádságként kapaszkodunk bele ígérétebe: naponkénti vezetését, támogatását kérjük szolgálatunkra és a ránk bízottak életére. Szüntelenül emlékeztetve egymást a célra: az örök életre. Vallom, hogy a mindennapok kisebb-nagyobb küzdelmei egy alaposan átgondolt, Isten által irányított stratégia szerint zajlanak. A kisebb „csaták” megvalósításához ugyanakkor szükség van a mi felelős megvalósítási tervünkre is. Az alábbi munkaterv ennek kíván váza lenni.

Iskolalelkész elődeim számos értékes anyagot hagytak hátra, és több nagyszerű alkalmat sikerült megvalósítaniuk, sőt hagyományt tenniük. Mindezekre hagyatkozva az alábbi rendszeres, illetve alkalmakhoz kötött feladatok várnak ránk. (E munkaterv összeállítása a hittan munkaközösség éves tervéhez szorosan igazodik, hiszen annak gazdag feladatsora döntő módon igényli az iskolalelkész munkáját.)

Heti rendszeres alkalmak:

Hétfő

7.30–7.45: Tanári áhítat

8–8.15: Gimnazisták áhítata

10.30–11.30: Óvopedagógusok áhítata két csoportban

Kedd

8–8.15: Felsősök áhítata

Szerda

8–8.15: Alsósok áhítata

13.20–14.05: Hittanóra konfirmandusoknak (7. évfolyam)

Szombat

18–20: Ifjúsági óra a gyülekezetben

Vasárnap

9–10: Családi istentisztelet vezetése havi beosztás szerint

10–11: Istentisztelet

17–18: Diák-istentisztelet minden hónap 3. vasárnapján.

Folyamatos évközi feladatok: az intézmény lelki életének vezetése, gondozása, építése a gyermekek, diákok, tanárok, alkalmazottak életében. A tanév igéjének igéslapját személyesen minden diáknak, pedagógusnak és technikai dolgozónak ajándékolni adni. *Családlátogatások:* kezdve a konfirmációra készülő fiatalokkal. Igény esetén az iskolánkba járó gyermekek szüleinek konfirmációs felkészítése. Az osztályfőnökök segítése a reggeli áhítatok vezetésében. A kórházba került, hosszabb ideig beteg, nehéz helyzetben lévő, védelem alá vett fiatalok, kollégák látogatása. Azon gimnazista fiatalok felkészítése a konfirmációra vagy keresztre, akik a 7. évfolyam után érkeztek intézményünkbe, illetve ezt igénylik.

Közösségek

Az iskola megalakulásától fogva kulcsszerepet szán a közösség építésének. A tanulók példát is látnak maguk előtt a tantestületben, így számukra is hamar értékkel válhat az összetartozás. Közösségépítés céljából rendszeresen szervezünk olyan programokat, amelyek közelebb hozzák egymáshoz az iskolához tartozókat. Odafigyünk egymásra, felelősséggel vagyunk a ránk bízottakért, és bennük is igyekszünk kialakítani a közösséghez való tartozás fontosságát és értékét.

Iskolánk egyházi közösség, amely egy sajátos szellemi munka végzésének, a tanulásnak szenteli magát, és egész életét ennek megfelelően rendezi be. A tanulás nem magányos foglalatosság. Személyes kapcsolatokat feltételez, közösségekben történik. Végző soron tanulás közben válik az ember közösségek tagjaivá, és csak mint közösségek tagja képes tudásra szert tenni.

A ma divatos „gyermekközpontú iskola” sok esetben önzővé, karrieristává nevel. A „valóítsd meg önmagad” tetszetős kijelentés, de ha csak a másokon való átgázolással oldható meg, akkor káros. A keresztyén iskola Krisztus-központú, szeretetközpontú, amelynek alapja az áldozatvállalás, egymás szeretete, segítése.

A jó nevelő azt is tudja tanítványáról, hogy kik a barátai (Sütő András szerint „az ember olyan, mint a gyümölcs, tömegben romlik”), milyen hangszerezen játszik, mit ☞

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

☞ sportol, mit olvas szívesen, mi a hobbija. Minél többet tudunk növendékeink körülményeiről, gondolat- és érzésvilágáról, annál közvetlenebb kapcsolatba kerülhetünk velük, s hathatunk rájuk.

Az iskola és a családi ház kapcsolata

Évek óta tapasztaljuk, hogy a család mint összetartó közeg napjainkban – kevés kivételtől eltekintve – már alig működik megfelelően. Hiányoznak azok az érték- és magatartásminták, amelyek a gyermekek számára kijelölhetnék a reális és követendő életutat. A szülői generáció nagy része valástalan környezetben nevelkedett, és a mai társadalmi közeg sem kedvező ahhoz, hogy gyors változást remélhessünk. Ezért úgy gondoljuk, hogy attól a szülőktől, aki – élve szabad iskolaválasztási jogával – hozzánk írta be gyermekét, elvárhatjuk, hogy kész

legyen elfogadni és támogatni céljainkat és azt a szellemiséget, amit intézményünk képvisel. Elvárjuk, mert az iskola csak a szülőkkel egyetértve és együttműködve tud hatékonyan dolgozni, s a felelősséget a nevelésből egyformán vállalni kell. A szülőknek és az iskola tanárainak partnereknek kell lenniük a gyermekek nevelésében. Ennek feltétlenül azt kell jelentenie, hogy az iskola folyamatosan értesíti a diák szüleit az iskolában történekről és a szülő is értesíti az iskolát a fontosabb családi eseményekről.

Szükségesnek tartjuk a szülők gyermekneveléssel kapcsolatos képzését. A *Szülők Klubjába* is „becsengettek” már, szeptemberben megtartottuk az első összejövetelt. Címe „Kell a gyermeknek a korlát?” volt. Havonta tervezünk hasonló összejövetelt, ahová egyaránt várjuk az óvodás gyerme-

kek, az általános iskolás és gimnazista diákok szüleit.

Egy indulásban, egy kezdésben – egy iskolakezdésben – számtalan lehetőség, ígéret rejtőzik. Bátorságot, bölcsességet, erőt és kitartást kívánok az ígérek beteljesítéséhez az új tanévben! Kívánom, legyen örömteli tanévünk! Legyen Isten áldása ezen az iskolán és a benne munkálkodókon, legyen áldás mindazon, amit az új tanévben elvégezni tervezünk! Kívánom, hogy a múlt kútjából merítve bátran és örömmel tekintsünk előre, mert a változó világban is van mire építenünk: Isten sokféle módon megtapasztalt jóságára és szeretetére. Isten áldása kísérje „harcunkat”!

Összeállította:
FEHÉR BORBÁLA
igazgató

Isten fegyverzetének felöltése a Székácsban

Tanévkezdő pedagógus csendesnap

Hagyomány, hogy lelki nappal indulunk az előttünk álló tanévnek. Jó alkalom ez a kötetlen együttlétre, közösség-építő játékokra, összetartozásunk megélésére. Hagyomány az is, hogy az adott tanévre választott ige a csendesnap lelki vezérfonala.

A 2014/2015-ös tanévre választott igénk: „*Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhivat-tál...*” [1Tim 6,12] Ennek kiegészítéseként vettük az Efezus levélbeli igeverseteket Isten fegyverzetének felöltéséről.

A közösség megtartóerejét gyakorlatban is bemutató játék után Szigethy Szilárd iskolalelkész áhítata vitt közelebb bennünket a fenti igékhez. Felemelő érzés volt az áhítat végén egy nagy körben megélt imádság, ahol egymás kezét fogva adtuk át az imalánc egy-egy láncszemét – ki némán, ki élő szóban.

A továbbiakban 6 csoportban, bő 1 órán át foglalkoztunk a Biblia fegyvertárral. Minden csoport elkészítette az általa bővebben átbeszélt „fegyvert”. Különböző technikákkal, nagyon igényes munkák készültek, amelyeket hetekig láthattak tanítványaink is a központi faliújságon.

Isten lelki fegyverzete: az igazságszeretet öve, a megigazulás páncélja, az evangélium hirdetésének szentelt saru, a hit pajzsa, az üdvösség sisakja és az élő Isten beszéde, a Lélek kardja – mind-mind egyfajta *lelki ké-*

szeléhez segít hozzá bennünket. Készenlét arra, hogy alkalmas vagy alkalmatlan időben szóljunk Isten kegyelméről. Védelmet nyújt a világban tetten érhető gonosz erőkkkel szemben, éberséget biztosít, amely-

lyel elutasíthatjuk az egyébként életünkbe beszívargó, értéktelen dolgokat. A fegyverzet egyetlen támadásra alkalmas tárgya a kard, a Lélek kardja, amely az Isten beszéde. Ezt a „fegyvert” bármikor kézbe vehetjük, forgathatjuk és tanulhatunk belőle, hiszen a Biblia mindenki számára elérhető „fegyver”. Vegyük hát kézbe, éljünk a bölcsességgel, amit benne találunk, és hagyjuk, hogy megérintsen Isten Szent Lelke!

A csendesnap zárásaként ebben az évben is minden óvó néni és iskolai pedagógus áldást kapott, illetve átvehettük a választott igék mellett a gyertyákat, melyek reggelként meggyulladnak az ovis csoportokban és osztálytermeinkben egyaránt.

NAGYNÉ GYÖRGYI SZILVIA

MEGKÖSZÖNJÜK

Németh Béla gyülekezeti felügyelőnek az *Alvégi temető ravatalozója* melletti padok helyreállítását, melynek mind munkáját, mind anyagköltségét adományként kapta egyházközségünk.

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Új óvodásaink fogadtatása

„Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívtátl...”
[1Tim 6,12]

A 2014/2015-ös tanév igéjével szeptember 1-jén, hittel és bizakodással telve megkezdtük óvodánkban nevelőmunkánkat. Az idei tanévben ismét sok új óvodást köszönthettünk intézményünk csoportjaiban. A Halacska, a Maci és a Katica csoport várta az újonnan érkező gyermekeket szeretetközösségébe. A legtöbb óvodást Katica csoportunk fogadta, amely mini csoportként indult (ld. képünkön).

Közösségünkbe 28 gyermeket írtattak be, ebből 13 lány és 15 fiú. Oktató-, nevelőmunkánkat pedagógiai asszisztensünk és dajka nénink segíti, együtt szeretettel várjuk leendő óvodásainkat. A mini csoportos gyermekek 4 évig fognak intézményünkbe járni, az évek során mini-, kis-, közép- és nagycsoportosak lesznek. A már 2 és fél évet betöltött gyermekek szeptember 1-jén megkezdheték a nevelési tanévet, de ennek feltétele a már kialakult szobatisztaság, vagyis a gyermek már jelzéssel tudatja a felnőtt felé a szükségleteit.

Fontosnak tartjuk, hogy leendő óvodásaink ne az óvodába lépés első napján találkozzanak először az óvo nénivel és a dajka nénivel. Minden szülőnek lehetősége van elfogadni a felajánlott családlátogatást, amikor a gyermeket a saját környezetében látogatják meg az óvónők, hiszen akkor sokkal felszabadultabban viselkedik, s egy kötetlen beszélgetés során lehetőség van a szülővel is közelebbi kapcsolat kialakítására.

A beszoktatás két részletben valósul meg csoportunkban, melyet (az előző évek tapasztalatait figyelembe véve) a legmegfelelőbbnek, leggördülékenyebbnek tartunk. Az első időszak a tanév eleji kezdés, amikor a gyermekek szeptember végéig folyamatosan érkeznek az óvodába. A második időszak a tanév középi, januári kezdés. Ezek alapján szeptember végére a létszám 20 főre növekszik és januártól már teljes létszám-

mal működik a csoport. A szeptember és majdan a januári hónap a beszoktatás hónapja. Ezt az időszakot gondos pedagógia és módszertani megbeszélések, áttekintések és felkészülések előzik meg. A beszoktatás időszaka nemcsak a gyermekek számára nehéz, hanem a szülőknek is. Az elvást a hitüket valló, biztosságot, szeretetet sugárzó óvodapedagógusok segítik. Ennek tudatában igyekszünk szeretetteljes, nyugodt légkört teremteni csoportunkban, ahol a gyermekek és felnőttek egyaránt jól érzik magukat.

A beszoktatás első 2-3 napján a szülők kezdetben csak pár órára hagyták gyermekeiket a pedagógusok gondjaira, majd a ki-

csik az elkövetkező napokban egyre több időt töltöttek el az óvodában. A gyermekek 9 órára érkeztek meg, ekkor kezdetét vette a közös játék, ismerkedés a csoportszobával és az ott dolgozó nevelőkkel. A következő napokban már az óvodában reggeliztek és ebédeltek. Fontos, hogy a folyamatossággal megteremtjük a gyermekek érzelmi biztosságát, lelki megnyugvását. Ahhoz, hogy az óvodai beszoktatás zökkenőmentes legyen, a szülők számára tanácsoljuk a gyermekkel való közös beszélgetést az óvodáról. Fontosnak tartjuk, hogy készítsék fel az óvodai életre, hogy ő bizony nemsokára óvodás lesz és ez milyen nagy öröm. Óvodánk – tavaszi játszóház keretében – lehetőséget biztosít a családoknak, hogy a leendő óvodások megismerkedjenek az intéz-

ménnyel. Ezen az alkalmon nemcsak az óvodával ismerkedhet meg a szülő és a gyermek, de a nevelőközösséggel és a leendő óvodapedagógusokkal, dajka nénikkel is.

Óvodánkban keresztyén értékek mentén kívánjuk nevelni a gyermekeket. Célunk, hogy életkori és egyéni sajátosságait figyelembe véve elősegítsük személyiségük harmonikus fejlődését a keresztyén értékek követésével. A reggeli áhítatok során a gyermekek bibliai történetekkel ismerkednek meg, közösen imádkozunk, egyházi gyermekénekeket énekelünk, beszélgetünk, s közben egymásra figyelünk. Hitanfoglalkozásainkat külső segítséggel oldjuk meg, hitoktatóink vagy iskolalelkészsünk heti egy alkalommal segítik a gyermekek lelki nevelését, bővítik ismereteiket és gazdagítják hitéletüket.

A keresztyén szellemű nevelés mellett kiemelt nevelési területnek tekintjük a szabad játékot és az egészséges életmódra nevelést, a mindennapos mozgásos tevékenységet.

Célunk, hogy az év végére minden gyermek magabiztos óvodássá váljon, az óvoda és a csoport házirendjét, szokásrendszerét elsajátítsa. Válgjon nyitott, felelősségteljes, szabad és önálló emberré, aki Jézus Krisztusban meglátja az ideális ember képét és rajta keresztül képes tájékozódni. Merjen bátran odafordulni a felnőttekhez, társaihoz, merjen imádkozni. Tapasztalhasssa meg az emberi közösség és Isten segítő szeretetét. Jöjjön rá, hogy a mennyei Atyára a későbbiekben is minden helyzetben számíthat, s benne bízva kiegyensúlyozott személyiséggé fejlődhet, megtalálhatja helyét, boldogulását a világban.

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa.”
[Mk 10,14]

SZABÓ BOGLÁRKA NÓRA,
GYÚRÓSNÉ TÓTH GABRIELLA
óvodapedagógusok

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Ritkaföldfémek: a felfedezésüktől az okostelesfonig

A debreceni egyetemen táboroztam

Veres Bence 11/6 osztályos diák vagyok. Osztályfőnököm, Schmittinger Anikó tanárnő hívta fel a figyelmemet egy pályázatra.

A debreceni egyetem hirdetett táborozási lehetőséget olyan középiskolás diákoknak, akiket érdekelnek a természettudományos tárgyak. Jelentkezésként egy adott témakörrel kellett 3-8 oldalas pályamunkát benyújtani.

A megadott témák közül a *Ritkaföldfémek: a felfedezésüktől az okostelesfonig* címűt választottam. A témát igyekeztem teljesen körbejárni, így írtam a ritkaföldfémek felfedezésének körülményeiről, fizikai és kémiai tulajdonságaikról, elektronszerkezetükről, környezeti és gazdasági jelentőségükről, illetve a modern technológiák-

ban elfoglalt helyükről is szót ejtettem. Munkámat képekkel tettem érdekesebbé.

Sikerült elnyernem a Bizottság tetszé-

sét, és e-mailben értesítettek, hogy várnak a nyári táborba. A tábor június utolsó hetében zajlott, a sikeres pályázatnak köszönhetően teljesen ingyen. Ez idő alatt lehetőségem volt megismerni az egyetemet, a várost, s egy modern laboratóriumban kísérletezni, melyben egyetemi professzorok és hallgatók voltak segítségemre.

Az elmúlt tanév méltó lezárása volt ez a tábor. Emellett korábban két másik pályázatom is sikerrel zárult, a MOL-ösztöndíj és a Sztehlo-pályázat, valamint a középfokú angol nyelvvizsgát is megszereztem. Köszönöm az iskola és a tanárok segítő támogatását tanulmányaimban!

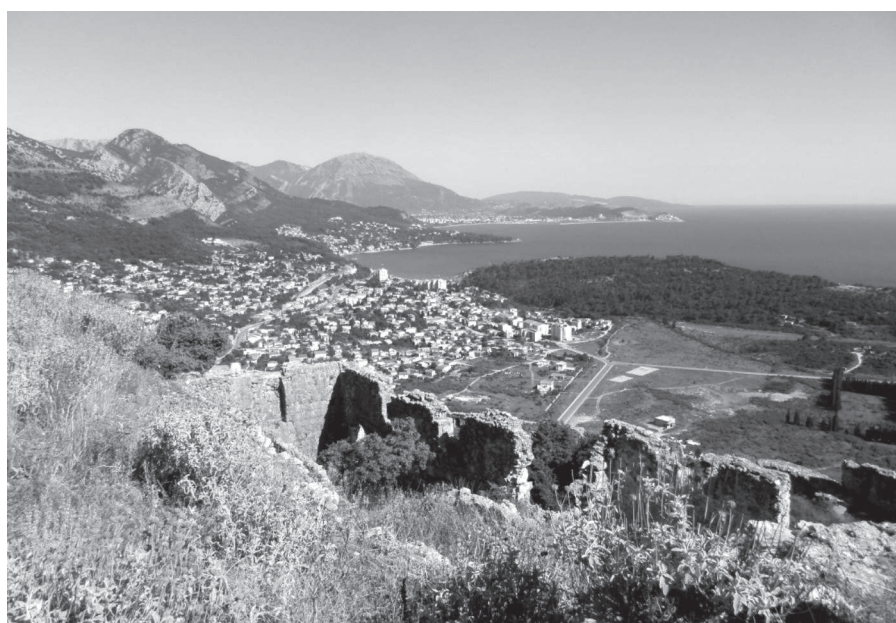

Eredményeink gyümölcse: Montenegró

A tanévzáró istentiszteleten hárman (Bacsur Fanni, Fekete Gabriella és Szász Dániel) kaptunk egy lehetőséget, egy jutalomutat Montenegróba. Július elsején két diáktársammal és tizenhat, másik iskolából érkező tanulóval vágtunk neki az útnak, ami közel 15 órás volt. Kellőképpen le is fárasztott minket, mégis gyűjtöttünk erőt a város, Sutomore felfedezéséhez. Az utcák nagy részét még az érkezésünk estéjén bejártuk és kihasználtunk minden pillanatot a 10 napos utazásból.

Három alkalommal mentünk el túrázni; s csodálatos helyekre vittek el minket. Felfedztünk két elhagyatott vármot, láttunk kígyót és óriáspókokat, miközben a legnéptelenebb útvonalakon barangolhatunk a hegyekben, s felejthetetlen élményekben lehetett részünk.

A tengerpartra járás a mindennapjaink része lett. Rengeteg barátunk lett mind az orosházaiak, mind a külföldiek közül. Cso-

dálatos napokat tölthettünk el Montenegróban, örök élmény marad számunkra.

BACSUR FANNI 10/6

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Az ősök útján

Partiumi kirándulás 2014

A fáradtságos iskolakezdést követően egy hatalmas élményben volt része a 11. évfolyamnak. A régi Magyarország területére, Észak-Erdélybe, a mai Partiumba látogathattunk el egy hosszú hétvége során.

A néhány órás út után alig vártuk, hogy láthassuk a Csonkatornyot múzeumával. Később megérkeztünk a szállásra, ahol megvacsoráztunk, és késő este, hosszas beszélgetések után, kipihentük az aznapi utazást.

A következő nap ellátogattunk Ady Endre szülőházába, majd a Károlyi-kastélyba, ahol diáktársaink egy Ady-verset és Károlyi Fülöp Béla költeményét szavalták el. Az esti órákban megismerkedhettünk testvériskolánk, a Nagykárolyi Elméleti Líceum diákjaival, akikkel hamar megbarátkoztunk.

A szombati nap nagyon sok utazással telt, de mégis rengeteg maradandó élménnyel gazdagodtunk. A rossz idő sem vette el a kedvünket Koltótól, ahol a Petőfi-múzeum megtekintése után egyik diáktársunk előadásában csodálhattuk meg, hogy „Még nyílnak a völgyben a kerti virágok...”. Ilyen hangulatban búcsúztunk a Bérci tetőtől. Nagybányán sok kinti magyarral talál-

kozhattunk, ugyanis azokban a napokban rendezett a város egy magyar fesztivált. A Gutin-hegységen át indultunk haza, vacsoráztunk, s néhány óra elteltével kimerülten elaludtunk.

Az utolsó napon a nagykárolyi evangélikus templomban egy istentiszteleten vet-

tünk részt, majd egy finom ebéd várt ránk, mielőtt hazaindultunk. Felejthetetlen élmény volt mindannyiunk számára, s reméljük, életünk során még viszontláthatjuk ezeket a csodás helyeket.

11/4

Őszi alkalmak a leánygyülekezetekben

Heti rendszerességgel tervezett alkalmak:

- pénteken 16 órakor ifjúsági óra Rákóczitelepen (gyülekezeti terem);
- vasárnap 8.30-kor istentisztelet Szentetornyán;
- vasárnap 10 órakor istentisztelet Rákóczitelepen;
- vasárnap 14 órakor istentisztelet Kardoskúton (kivéve minden hónap első vasárnapját, amikor is református istentisztelet lesz).

Kétheti rendszerességgel tervezett alkalmak:

- hétfőn 17 órakor házi bibliaóra Kardoskúton a Rajki családnál (Máté evangéliuma);
- kedden 17 órakor házi bibliaóra Gyökeresben a Petrilla családnál (Mackhintosh: Elmélkedések Mózes 4–5. könyve felett);
- kedden 16.30-kor házi bibliaóra Szentetornyán Szabó Józsefné presbitertestvérünknel (Máté evangéliuma);
- csütörtökön 16 órakor Rákóczitelepen konfirmációs óra rákóczi telepi és szentetornyai fiatalok számára.

Havi rendszerességgel tervezett alkalmak:

- szerdán 17 órától szülői bibliaóra Rákóczi telepen (gyülekezeti terem).

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

Isten igazsága

ACSI-konferencia Zánkán

2014. szeptember 24-én öt diák szállt vonatra kísérőjével a Székács Evangélikus Iskolából. Az úti cél Zánka volt, ahol 16. alkalommal szerveztek nemzetközi diákvezetői konferenciát.

Idén 39 iskolából 340 résztvevőt, 17 ország képviselőit üdvözölhette a házigazda, az Associaton of Christian Schools International (ACSI) szervezete. A legnépesebb csapatok (a magyarok mellett) Németországból és Romániából érkeztek, de volt résztvevő Jordániából, Nigerből, Albániából, Kazahsztánból, Moldovából, Spanyolországból és Törökországból is. A konferencia munkanyelve az angol volt, így kiváló nyelvyakorlási lehetőséget biztosított a résztvevők számára. Sokkal fontosabb volt azonban Isten üzenete, melyet plenáris előadások, csoportos beszélgetések, műhelymunkák során közvetítettek a beszélgetők egymás felé. A bibliai igazságok, igehelyek tanulmányozása során megfogalmazódott, mi Isten igazsága. Ezután az isteni törvényekről és a bűnösség fogalmáról esett szó, végezetül pedig az isteni kegyelemről és az isteni elhívásról szóltak az előadók.

A három nap során két amerikai lelkész osztotta meg gondolatait, emellett saját életükbe is betekintést nyújtottak, bizonyoság-tételük megerősítette hallgatóságuk Istenbe vetett hitét. Tanárok és diákok hallgatták Ken Rudolph és Paul Goodnight előadásait, hogy jobban elmerülhessenek az igazság fogalmában, az emberi bűnösségben és Isten kegyelmében. Ha valakinek nehézséget okozott a témák megértése, vagy csak meg akarta osztani másokkal személyes tapasztalatait, gondolatait, erre is nyílt lehetőség. A szervezők alapos munkájának köszönhetően a diákok kisebb csoportokban dolgozhattak, de még ők sem gondolhatták, hogy szombatira szinte családtagokká válnak. Megismerhették egymás kultúráját, hitét és mindenekelőtt tanulhattak egymástól. Bizalommal fordultak akár a számukra ismeretlen emberek felé is, mert mindenki rendkívül nyitott volt és barátságos.

A kezdeti megilletődöttség és a nyelvi nehézségek leküzdése után a második és a harmadik nap már határozottan jó hangulatban telt el. A lelki feltöltődést kiegészítette a szabadidős foglalkozás, amikor a Balatonban gyönyörködhetek a konferenciázók. A külföldiek között volt egy-két nagyon bátor, aki meg is mártózott a hideg vízben. A diákok úgy beszélgettek egymással, mintha régóta ismerősök lennének. A péntek reggel kicsit szomorúan indult, hisz közeledett a konferencia vége. Sokak számára ez volt a leghosszabb nap, igyekeztek minél több időt együtt eltölteni, kihasználni a lehetőséget, hiszen az első busz szombat hajnalban indult a repülőtérre.

A programok lezárásaként az öt diákunk (Belán Rita, Csizmadia Emese, Kiss Patrícia, Horváth Csaba és Veres Bence) minden este összeült kísérőjével, Schmittinger Anikó tanárnővel, és megosztották egymással élményeiket: örömeiket, hogy már egyre jobban és többet tudnak angolul beszélgetni másokkal, illetve tapasztalataikat, hogy az egyes kultúrák, iskolák miben hasonlítanak és különböznek a magyartól.

A konferenciára összeállt egy nemzetközi dicsőítő zenekar is, így a résztvevők élőzenés énekléssel is tudták Isten dicsőségét hirdetni és magasztalni a plenáris előadások előtt. Istentől kapott tehetségüket nem restellték megmutatni a diákok, voltak, akik táncoltak, gitározta, énekeltek az egy-két órás szabadidőben is. Búcsúzáskor egy ad hoc jelleggel létrejött táncpárbajt is megtekinthettek a diákok.

A konferencia kötelező eleme volt egy diák akcióterv összeállítása, melyet péntek este osztottak meg a résztvevő csoportok egymással. Összegezték, hogy miként érintette meg őket Isten tanítása az elmúlt 3 napban, valamint azt is, hogyan képzelik el az ott tanult hasznosítását, miután hazatérnek iskolájukba. Az orosházaiak egy jelenettel készültek az alkalomra, melynek első képében egy édesanya rájön, hogy az önzés helyett sokkal fontosabb a szeretet. Ezután egy iskola víziója jelent meg, ahol az egyik

diák a zánkai konferenciáról és az isteni szándékról mesél, mely a mi életünket irányítja. Eközben egyik társa megosztja velük saját életcélját: siker, pénz, gazdagság. Az irigység is megjelenik az osztályban, válaszként pedig a tízparancsolat, mely az egyik előadás témája volt. A jelenet végén a résztvevőkért, az átélt csodáért mondtak imádságot a résztvevők, mintegy képzelet és valóság egyidejű megjelenéseként.

Egész életre szóló élményekkel tértek haza a diákok szombat délután, a hosszú és fárasztó vonatkozás után. (Isten válasza a nehézségre: a jordán tanárnő mesélte, hogy ő határozottan szervezettnek és hatékonyan tartja a magyar vasúthálózatot, mivel az ő országában egyáltalán nincs vonat, a távolsági busz ugyan olcsó, de „szuper zsúfolt” és „akkor jön, amikor akar”. E tény igencsak elgondolkoltatta a hallgatóságot.) Az emlékek felidézésében segít a karszalag, a névtábla, a számtalan fénykép, melyek megörökítettek sok örömteli pillanatot.

A beszámolókból:

– „A búcsúzás nehéz volt, de köszönhetően a lelki feltöltődésnek, mosollyal az arcunkon távozhattunk a Zánkai Gyermekek és Ifjúsági Centrumból.”

– „Véleményem szerint a péntek volt a legjobb nap, mert akkor már nagyon jól értettem másokat és az amerikaiak megajándékoztak engem pár amerikai centtel.”

– „Hajnal fél 4-ig voltam fent... nagyon nem akartam aludni.”

– „Elsősorban az iskolának köszönjük ezt a lehetőséget. Úgy gondoljuk, hogy ez nagyon jó alkalom volt arra, hogy más kultúrákat, embereket megismerjünk, és Istenhez közelebb kerülhessünk.”

– „Jó volt látni, hogy velünk egyidős diákok milyen nagy szeretettel fordulnak Istenhez.”

SCHMITTINGER ANIKÓ

SZÉKÁCS JÓZSEF EVANGÉLIKUS ÓVODA, ÁLTALÁNOS ISKOLA ÉS GIMNÁZIUM

72 óra kompromisszum nélkül a Székácsban

I dén ötödik éve vesznek részt Székácsos diákok a 72 óra kompromisszum nélkül elnevezésű akcióban. Az önkéntes ifjúsági munkához nemcsak a gimnáziumi évfolyamok – akik számára közösségi szolgálatként is elismerhetőek a teljesített munkaórák –, hanem iskolánk alsós és felsős tanulói közül is sokan csatlakoztak.

Október 9–10–11-én több területen is nyújtottunk munkálkodási lehetőséget:

Alsósaink szombat délelőtt jó néhány lelkes szülővel a templomkertet „szállták meg” gereblyével, lombseprűvel. Öröm volt végignézni a jókedvű kis munkásokon, a segítőkész szülőkön! Milyen jó alkalom ez arra, hogy kötetlenül, egymás mellett dolgozva ismerje meg még jobban szülő a tanítót, tanító a szülőt, és nem utolsósorban a gyerekek együtt tevékenykedése is jó hatással van alsós közösségünkre.

Az 5–6. évfolyamos diákok kis csapata évről évre meglátogatja az orosházi kutya-menhelyet. Az egyszerű látogatáson túl fontos célunk, hogy a kutyatáp-gyűjtő akciónkra beérkezett száraztápot átadhassuk. Mintegy 70 kg kutyatáppal gyarapítottuk a menhely ellátmányát, ezzel segítve működését, fenntartását.

Felső és gimnazista tanulók óvodánk és iskolánk külső és belső őszi takarítását végezték, ennek során megújult a belső udvarunkon kialakított zöldszigetek talajtakaró növényzete is. Több száz palántát ültettek el 9. évfolyamosaink. Külön öröm, hogy a munkálatokat egy iskolánkba járó testvérpár kertészmezőnő édesapja irányította, így a szakmaiság mellett a szülői oldal segítőkészsége ismét megmutatkozhatott.

Őszi papír-, PET-palack és kupakgyűjtésünk is ezekben a napokban teljesült. Rekordmennyiségű papírt hordtak össze osztályaink: közel 14 ezer kilogrammot. A beérkezett kupakokat jótékony célra gyűjtöttük, egy beteg kislány gyógykezeléséhez.

Az Orosházi Evangélikus Egyházközség Gyóry Vilmos Szeretetszolgálat által gondozott nyugdíjas gyülekezeti tagok kerttákarítására, illetve a ház körüli egyéb munkálatokra is szép számú jelentkező akadt. Osztályfőnökök vezetésével 10–11. évfolyamos

diákjaink látogattak el a megadott címekre, és a visszajelzések alapján mindenki meglepedésére végezték a kijelölt feladatokat. Finom házi készítésű szörpök, illatozó sütemények várták a dolgozó fiatalokat. Megtapasztalhatóvá vált: segíteni öröm!

Szintén hagyományos helyszín a 72 óra teljesítésekor a temetői katonasírok gondozása, környezetük megtisztítása. A kegyelet, a tiszteletadás egy kifejeződése fiataljaink szerepvállalása ezen a területen.

A vasárnapi teremtésvédelmi-hálaadó

istentisztelet méltóképpen zárta program-sorozatunkat. Színes, lendületes, kicsinek-nagynak egyaránt szemléletes alkalom volt, melyen iskolánk kis zenekara, ügyes kezű alsósok, köszönetüket imádságban megfogalmazó felsősök segítették Szigethy Szilárd iskolalelkész szolgálatát. Az ígéhirdetés a sok ezer ember megvendégelésének története nyomán a kicsinyek megbecsülésére, a kérdések, kétségek és hiányok Jézusra bízására buzdított.

A 10. évfolyamos diákok segítségével került kifejezésre a bűnbánat. A hittanórán papírra vetett, majd elégetett bűnök hamvait helyezték az oltáron lévő feszület alá. A 11. évfolyamos gimnazisták személyes tárgyakat tettek az oltár kerítésére, egy-egy mondattal felelevenítve kedves emlékeiket, s köszönetet mondva a számukra kedves emberekért és dolgokért.

Hálásak vagyunk a tevékeny napokért, Isten megannyi áldásáért intézményünk életében.

NAGYNÉ GYÖRGYI SZILVIA

„Hull az elsárgult levél”

Ekképpen szólt a dal annak idején. Most is viszi a szél a leveleket kis és nagy kertekben, valamint úton-útfélen.

Verőfényes őszi délelőtt volt, amikor nálam is megjelentek a Székács Evangélikus Iskola 11/4 osztályának diákjai, név szerint: Király Sára, Jakabovics Réka, Csóke Zsanett, Nagy Márk, Fáber Győző. Tanárukkal, Fazekas Andrással a „72 óra kompromisszum nélkül” közösségi munka keretén belül elkezdtek dolgozni.

Elsősorban faleveleket kellett összekaparni (dió, cseresznye, sárgabarack, őszibarack fák alól), s ezeket zsákba szedni. Kaptak a munkához lombseprűt és egyéb szerszámot. Amikor mondtam, hogy a szőlőleveleket is le kellene szedni, még haladósabbra fogták a munkát. Az eredmény időben meglett. Ahogy befejezték a feladatokat, az példaértékűnek mondható.

A tanár úr is együtt dolgozott a gyerekekkel, jó hangulatban, beszélgetéssel, vidámságban telt el a délelőtt. A házigazda egy kis teával, üdítővel és vízzel gondoskodott a szorgalmas kis csapatról.

Reméljük, jövőre is lesz mód megismételni ezt az őszi segítségnyújtást! Búcsúzóul megkérdeztem még tőlük, hogy az érettségi után mihez fognak kezdeni, de egyikőjük sem tudott válaszolni erre a kérdésre. Kitartást és jó tanulást kívánva bocsátottam útjára a csapatot: Viszontlátásra egy év múlva! Köszönetképpen küldöm nekik ezt az igét: „Egymás terhére hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” [Gal 6,2]

NEMES ENDRÉNÉ

NÉPEGYHÁZI HÍREK

Összeállította: Csehi József

KERESZTELÉS (3 éven aluli gyermekek)

Kecskeméti Béla és Tokovics Adél leánya:

VIVIAN 2014. június 7.

Jarabin Tibor és Kovács Mónika leánya:

LILLA 2014. június 8.

Kuri György és Ács Csilla Edina fia:

LÁSZLÓ MÁTÉ 2014. június 28.

Bálint Szabolcs és Pécsi Tímea fia:

BOLDIZSÁR 2014. július 6.

Lendvai Zoltán és Dégi Fanni fia:

ZOLTÁN JÁNOS 2014. augusztus 2.

Csizmadia Zsolt Attila és Németh Ibolya Melinda leánya:

LAURA 2014. szeptember 7.

Deák Péter és Kőszegi Tünde leánya:

ALIZ 2014. szeptember 14.

Ördög Endre és Hoffmann Ágnes fia:

ÁDÁM BARNABÁS 2014. szeptember 28.

ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERMEKEKEN ÉS CSALÁDJUKON!

HÁZASSÁGKÖTÉS

Németh Ambrus és Szegi Andrea 2014. július 5.

Csajka Endre és Hampuk Edit 2014. július 5.

Tóth Árpád és Sárközi Nóra 2014. július 26.

Für Sándor és Szabó Edina 2014. augusztus 9.

Kocsis Dávid és Miklós Enikő 2014. augusztus 16.

Bodrogi Sándor és Borbélyová Monika 2014. augusztus 16.

Gelegonya Péter és Sajtos Krisztina 2014. szeptember 27.

Gyalai Milán Imre és Fülöp Anna 2014. szeptember 27.

ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET ÉLETÚTJUKON

ÉS SEGÍTSEN MEGTARTANI FOGADALMUKAT!

TEMETÉS (2014. május 30.–2014. október 4.)

Dimák József Imre (82) · Gábor Imréné (Séley Erzsébet 92) ·

Fajó András (73) · Kruzsicz Sándorné (Mácsanszki Mária

73) · Romhányiné Dénes Mária (Dénes Mária 78) · Révész

Lászlóné (Gabnai Margit 94) · Szmuta János (73) · Fekete

Pál Mihály (87) · Rágyánszki Jánosné (Chovanyecz

Zsuzsanna 93) · Gombkötő Imre (89) · Tóth Imre János

(72) · Szénási Ilona (79) · Kunos Józsefné (Kunos Magdolna

88) · Nyári Jolán Julianna (88) · Berta Sándor (71) · Szász

Gyula György (79) · Szabó Bálintné (Kristóf Edit 78) ·

Czigléczi István (53) · Trugly Györgyné (Tóth Etelka 94) ·

Berke Lajos József (88) · Csepregi Ferenc (89) · Lőrincz

Lászlóné (Kituljak Erzsébet 82) · Helesfai Miklósné

(Meszlényi Anna 99) · Verasztó Éva (84) · Gombkötő

Józsefné (Rajki Etelka 88) · Gyömrei Mihályné (Rajki

Etelka 90)

„A VILÁG PEDIG ELMÚLIK [...] DE AKI AZ ISTEN AKARATÁT

CSELEKSZI, MEGMARAD ÖRÖKKÉ.” [1]n 2,17]

ADOMÁNYOK

AZ OROSHÁZI HARANGSZÓ ÚJSÁGRA

2014. május 29.–2014. október 7.

Csmela József	2000 Ft
Györgyi Bálintné	2000 Ft
Fülei Lajosné	1000 Ft
Dr. Bárány Ferenc	5000 Ft
Tóth László	3000 Ft
Deák Ferencné	1000 Ft
özv. Vári Szabó Lajosné	500 Ft
vitéz Simon Árpád	20000 Ft
Ilovszky Béla	5000 Ft
Baranyi Jánosné	2000 Ft
Czikora Lajos	2000 Ft
ifj. Györgyi István	5000 Ft
Nagy Dénesné	1000 Ft
Gombkötő Irén	1000 Ft
Pusztainé Nagy Erzsébet	1000 Ft
Éliás Dávid és felesége	4000 Ft
Szokolai Ferencné	2000 Ft
Gombkötő Sándor	2000 Ft
Szabó Bálint és felesége	2000 Ft
Ballai Mihályné	1500 Ft
Tóth János és családja	2000 Ft
Vili István és felesége	2000 Ft
Tóth Béláné	1000 Ft
Tóth Anikó	1000 Ft
Farkasné Tóth Mariann	1000 Ft
Hanyecz Zoltán	1000 Ft
Kissné Betkó Katalin	3000 Ft
Dr. Formann István és felesége	10000 Ft
Berta Károlyné	2000 Ft
Tóth Béla	2000 Ft
Dr. Horváthné Csepregi Terézia	1500 Ft
Schmieder Józsefné	1000 Ft
Baki Béláné	3000 Ft
Dér Jánosné	2000 Ft
Megyik Sándorné	1000 Ft
Hajdú János és neje	2000 Ft
Kovács Tiborné	2000 Ft
Tarsoly Lászlóné	2000 Ft
Csete József	10000 Ft

Kiemelt alkalmaink a közeljövőben

- Október 31-én, 10 órakor reformációi istentisztelet a templomban, 17 órakor közös ünnepi est a reformátusokkal a református gyülekezeti házban.
- November 1-jén, 14 órakor az Alvégi és a Felvégi temetőben istentiszteletet tartunk.
- November 2-ai, délelőtti istentiszteletünket követően megemlékezünk a gyülekezet I. világháborús áldozatairól.
- November 23-án, 10 órakor örök élet vasárnapi koncertistentisztelet lesz, melyen név szerint megemlékezünk az elmúlt egy év elhunytjairól. Közreműködik a budapesti Pax et Bonum Kamarakórus.
- Advent szombatjain 18 órakor evangélikus templomunkban „Egy csepp igazi advent” címmel csendes meditáció lesz orgonazenével.
- December 4–7. között adventi evangelizációt tartunk. Igehirdető: Dr. Varga Gyöngyi, az Evangélikus Hittudományi Egyetem docense.